

Michaela
Burdová

Poselství v jednorozců

Strážci dobra

POSELSTVÍ JEDNOROŽCŮ STRÁŽCI DOBRA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Zrádné hory Dragor
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy

Michaela Burdová
Poselství jednorožců – Strážci dobra – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Poselství jednorožců

Strážci dobra

Michaela Burdová

Tuto knihu věnuji své mamce, tatkov, babičce a bráškov, kteří mi poskytli především podporu a pochopení, jež jsem mnohokrát tolik potřebovala.

A také mým věrným kamarádkám, které stály vždy při mně, ať se dělo cokoli, a vyslechly mě, kdykoli jsem to potřebovala.

OBSAH

Probuzení zla	Ž
Elfové	21
“novu ve alos	41
První král.....	–
Pronásledovatelé.....	68
Ohromná moc země	86
Harpyje	100
špatné dítě	11–
velkých hřibů	128
Bitva o nas	14–
Trápení s láskou	164
Víly, stařena a sérum	184
legendy a staré příběhy	200
Duch lesa a znamení minulosti.....	21
Noxogové	222
Ismires.....	24
“tělesnění dobra	261

Poselství jednorožce

Kdysi dávno v čistém světě dobra,
stíny se klížily, vládla temnota.
Z říše černoty zlo vyvstalo,
mezi stíny si zlověstně šeptalo.

V těch dobách dávno před lety,
přinesli život do světa tmy
ze Všehovzniku elfové vznešení,
přivezli magii i kouzlení.

A Brána temna uzavřena byla,
konečně se vlada světla nastolila.
A s ním objevily se bytosti nevinosti a čistoty,
ztělesnění lásky a čiré dobroty.

Jako když hvězdy září na modrém koberci,
tak svítí na zemi posvátní jednorožci.
Jsou nadějí a vírou, dobra a života ochránci,
když poslední hvězda zhasne, oni zůstanou
jako jediné světlo při bledém měsíci.

A nyní opět temnota přichází,
když dobro se po letech rozchází,
usilují stíny zla,
aby temnota na svět navždy padla.

Avšak odvaha v duši zůstala a víra je věčná,
cesta bude dlouhá, ale když srdce věrné je, pak moc dobra je nekonečná.
Až dojdeš kroky koncem a odhalíš stíny tajemství,
pak porozumíš rovnováze světa a pochopíš jednorožcovu poselství. . .

ÚVOD

PROBUZENÍ ZLA

Byla noc. Obloha se halila do černého závoje a mezi temnými mračny prosvítaly dnes velmi bledé hvězdy. Jasný stříbřitý měsíc zářil chladně a zdálo se, jako by od sebe tmavé mraky odháněl a prosazoval si svou vládu. Jeho svit zaléval celý Santiel, hrad eondského království krále eodhena. Santiel, vystavěný z mohutného a pevného modrého kamene, se celý třpytil a zářil, a působil tak vznešeným i majestátním dojmem. Blýskal se a zářil jako tisíce perel a předčil tak svou nádherou měsíc i kouzlo noci. Byl považován za nejhonosnější a nejkrásnější stavbu celé ilandgarie, a to hlavně díky tomu, že ho pomáhali budovat elfové. “a ohromnými kruhovými hradbami, jež by jen málokterá armáda zdolala, se uprostřed prostorného, měsíčním jasem zalitého nádvoří tyčily tři věže. Nejvyšší z nich, padesát šest metrů vysoká Eleanor, zářila, jako by ji netvořilo nic jiného než modrý křišál. Po jejích stranách stály asi o pět metrů nižší dvě věže, Dvojčata, které na první pohled působily jako její věrní strážci. Všechny tři věže byly mezi sebou propojené Modrými mosty.

V Eleanor se dnes nacházelo nejvíce stráží z celého hradu, nejen proto, že se v ní nacházely královské komnaty, ale také proto, že věznice v samém jejím vrcholu měla po dlouhé době nového návštěvníka.

Nebýt pochodní s Fialovým plamenem rozvěšených po zdech chodeb, byla by ve věži naprostá tma. Náhle se na stěně objevil stín jakési postavy. Patřil záhadnému mladíkovi, nemohlo mu být víc než jedenadvacet, který se plížil jednou z chodeb vedoucích kolem královny komnaty. Snažil se být co nejvíce potichu a v tu chvíli nejspíš bylo jeho

největším přáním stát se neviditelným. Bylo jasné, že nechce, aby ho kdokoli spatřil. šel pomalu a opatrně, modlil se, aby nenarazil na stráž. I když by se zdálo, že musí být velice nervózní a vyděšený, na jeho tváři nebyl vidět ani náznak strachu. Byl přitisknutý ke zdi, na které visely velké obrazy krajin, jednorozců a portréty dávných králů s rámy z černého dřeva, posetými diamanty. Vedle každého obrazu se popínala nekvetoucí květina. Čákal se jí Meandra, nebo také Nesmrtelná, protože mohla růst celá staletí a nikdy neuvadla. Chlapec došel na konec jedné z chodeb, zůstal stát za rohem a nahlížel do dalších chodeb, jestli je vzduch čistý a nikde není žádná stráž. Věděl, že se dívá do chodby, ve které je královská komnata a na jejímž konci je schodiště vedoucí o patro níž. Tam se nachází východ na Modrý kamenný most vedoucí do jedné z Dvojčat. Tam už nehrozilo takové riziko, že potká stráž, a mohl by se snadněji dostat pryč z hradu, což bylo jeho cílem.

10

ž už se chystal přeběhnout ke schodišti, ale náhle sebou trhl a schoval se opět za roh. Po kamenných schodech vystoupil do chodby muž. Byl to stařec, ale vůbec nevypadal obyčejně. Oblečený byl do dlouhého bílého pláště s různými stříbrnými ornamenty a znaky, posetými po celém oděvu kromě rukávů. Ty byly čistě bílé a poměrně dlouhé a široké. V pravé ruce držel vysokou stříbrnou hůl, na jejímž vrcholu byl posazen modrý diamant, velký asi jako lidská pěst.

Muž vypadal vznešeně, i když se trochu hrbil, a na mladíka působil mile a moudře, ale zároveň přísně. Jeho tvář byla přátelská a chápavá, jako by znala odpověď na každou otázku, ale v šedých očích mu šlehal blesky. Pod dlouhým nosem mu vyrůstal hustý bílý knír, jenž téměř zakrýval ústa a navazoval na čistě bílý plnovous, sahající muži na prsa. A jeho dlouhé bílé vlasy sahaly až k pasu.

Stařec mířil rovnou do královské komnaty. Mladík si oddychl, že ho stařec nezahlédl, ale zároveň byl zvědavý, co chce takový podivín od krále ilandgarie, krále celé země. Kmet otevřel obrovské dvoukřídlé dveře z ebenového dřeva a vstoupil dovnitř, dveře však nezabouchl, nechal je přivřené. Mladík si toho okamžitě všiml, rychle k nim přistoupil a snažil se zaslechnout, co si budou stařec s králem povídat. Věděl, že by se něčím takovým te neměl zdržovat, ale jeho zvědavost ho přemohla.

Tolik schodů Na to mé staré nohy už nejsou zvyklé promluvil stařec ke králi, který seděl na trůnu, a zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. Když ale spatřil muže před sebou, vstal a nevěřícně na něj vytřeštil oči.

To není možné, zašeptal užasle, je to už víc než deset let Kde jsi byl celou tu dobu, Orlin, můj moudrý čaroději

Když mladík slyšel, jak král starce oslovil, překvapeně zamrkal. Nikdy žádného čaroděje neviděl

Orlin pomalým, unaveným krokem přistoupil ke králi a odpověděl:

To není důležité eodhene, králi ilandgarie. Důležitější je to, kvůli čemu jsem za tebou přišel. Tuším, že naši zemi čekají zlé časy. černý čaroděj Valgar, jehož jsem před lety zajal a spoutal nejmocnější kletbou

Kletbou všech zemských živlů, se osvobodil a podařilo se mu oklamat mě a uniknout. Král se při těch slovech znepokojeně zavrtěl.

A Orlin pokračoval: Dříve byl mým žákem, ale touha po moci ho svedla na scestí a černá magie ho pohltila. Dobro se mu začalo přičítat a svět chtěl utvořit podle svého, zahalit ho zlem. Však to dobře víš. Ž dříve chtěl vypustit z hlubin temnot to největší zlo všech věků, démona z dávných světů, Golroga, jehož cílem je zničit veškeré dobro a zahalit svět věčnou temnotou. Ale nakonec se mi podařilo mu v tom zabránit a zajmout ho. Jistě si na ty časy pamatuješ. Všichni jeho přívrženci se ukryli do ústraní, jen někteří zůstali a dále jednají jeho jménem. Te se bude Valgar pokoušet uskutečnit svůj dávný plán vysvobodit Golroga z temnoty.

Co to říkáš, Orlin, o jakém to strašlivém netvorovi mluvíš hlesl král tiše a celý se zachvěl a zbledl.

Náš lid nezná zlo, žádné tu být ani nemůže. Vždy před více než třemi tisíci lety, od dob, kdy sem přišli elfové a přivedli jednorožce zdroje veškerého dobra, naše země vzkvétá, nezná zlo ani temnotu. Dokud drží jednorožci pohromadě, dobro chrání svět před zlem. Náš lid je nevinný, bezbranný, neví, co je to válka nebo násilí. Orlin, jakou strašnou zprávu jsi mi to přinesl

Ano, strach, bolest, zoufalství, utrpení a smrt To vše by potkalo náš svět, kdyby povstal Golrog z podsvětí. Žádná pozemská ani nadpo-

zemská síla by na něj nestačila. Ale naděje s námi zůstává dál. K uvolnění takového velkého zla je zapotřebí složitý obřad, a k tomu spousta věcí, z nichž si většinu Valgar jistě obstaral, a jestli tak ještě neučinil, nebude s tím otálet dlouho. Ale je jedna věc, kterou nebude vůbec snadné získat, a bez ní Golrog nikdy nevstoupí na náš svět.

Orlin se odmlčel, jako by zapomněl, co má dál říct, ale král dobře věděl, že to tak není, a celý nedočkavý pobízel čaroděje, aby pokračoval.

Tak mluv, Orlin. Jakou věc nesmí Valgar získat? Co je to? Nena-pínej mou trpělivost, chci vědět vše, a to hned.

Vlastně to není žádná věc, ale živá bytost, usmál se Orlin a v očích se mu pobaveně zablesklo. “Jejmě ho velmi bavilo krále napínat.

Jediný způsob, jak by se mohl Golrog dostat z temnoty, je přivést mu právě jednoho z jednorožců, zdroj všeho dobra našeho světa. Jedině kdyby pohltil ohromnou sílu dobra jednorožce, a tím i jeho život, získal by nepředstavitelnou moc a ovládl by celý náš svět.

Král vypadal nechápavě.

Jednorožce? Posvátného jednorožce? Ale to je nemožné. Jedno-rožci přeci žijí na severu – ilandgarie. V zemi Etelwen, v zemi velkého Bílého lva, jejich ochránce. Jsou chráněni mocí dobra a jejich moc dobra zase chrání nás, tam se žádné zlo nedostane. Tak jak chce Valgar získat jednoho z jednorožců? To prostě není možné.

Orlin se opět usmál: Ano, přesně tak, máš pravdu.

Viděl, že králi i po těch deseti letech, co se neviděli, stále zůstal jeho zdravý rozum. Nyní mu bylo kolem padesáti let a stále výborně znal každý kout a každou bytost svého světa, a to Orlina těšilo.

Ale bohužel tu je způsob jak jednoho jednorožce získat, pokračoval. Před šesti lety se klisně jednorožce narodilo hříbě, ale pár dnů po narození se ztratilo. “atoulalo se daleko, předaleko od Etelwenu, někam do okolí vesnice Ismires. Tak byla narušena rovnováha dobra. Tím, že se jednorožci od sebe oddělili, byl dán prostor zlu. Proto je možné, aby z temnot povstal takový démon. Ten jednorožec musí být doveden zpět do země Etelwen. Tak bude dobro zase sceleno. Te – sice nikdo neví, kde by se mohl Valgar ukrývat, ale až budou opět všichni

jednorožci pohromadě, díky jejich nekonečné moci Bílý lev Valgara snadno najde. A pak královna země zahubí černého čaroděje ohromnou silou země spojenou s mocí jednorožce a pošle veškeré zlo zpět do stínů. A náš svět se tak zachrání, vysvětloval Orlin a pozoroval přitom králův stále větší údiv a zděšení, jež se mu zrcadlily ve tváři.

Valgar už o jednorožci ví, hovořil dál čaroděj a povolá z temnot ty nejstrašnější a nejkrutější netvory, aby mu ho přivedli. Již víš o existenci kirlopů, kteří se tu skrývají po staletí, avšak jejich počty vzrostou a stanou se otroky Valgarovy moci.

Cože To snad ne vyhrkl král. “ dál se být velice zaskočený.

Proto se tedy Golrog snaží dostat z podsvětí. Jednorožci se rozdělili a jejich pouto se přetrhlo, když se to hřrbě ztratilo. Dobro je ohroženo a Golrog to ví, cítí to. Snaží se vstoupit na zem, dokud má šanci, dokud je dobro oslabeno. A Valgar dobře ví, že kdyby použil k obřadu vyvolání Golroga život a sílu jednoho z jednorožců, dobro by bylo navždy narušeno a postupně by sláblo. Bylo by pak snadné zahalit svět věčnou temnotou. Není to tak, Orlin

Bohužel je, přikývl zasmušile čaroděj.

Ale co můžeme dělat Jak máme jednorožce zachránit a dovést ho do Etelwenu, když nikdo nikdy žádného jednorožce neviděl Oni přeci slyší jen volání elfů. I kdybychom ho našli, nenechá nás se k němu přiblížit.

Ne tak úplně. Ani obyčejného elfa neposlechnou. Slyší jen volání elfů se vznešenou krví, podotkl Orlin se vztyčeným prstem.

A jaký je v tom rozdíl rozkřikl se král vztekle.

Žádní elfové tu přeci nežijí už tisíciletí, to ví každý Tak jak chceš zachránit dobro, čaroději Valgarovy nestvůry jednorožce najdou a my budeme ztraceni.

eodhen vypadal bezradně.

A stejně je to všechno marné. I kdybychom našli způsob, jak jednorožce do Etelwenu dostat, co pak ©íkal jsi, že zlo dokáže poslat zpět do stínů jen nějaká královna země. Kde bychom ji měli hledat

Nic není marné, králi. Ani nemožné, odpověděl Orlin moudře. Na rozdíl od krále si stále zachovával ledový klid.

Královna země se říká elfské princezně Aranis. Vládne ohromnou mocí země. Příroda a vše živé jí naslouchá a plní její rozkazy. Jen ona nás dokáže zachránit, můj králi. Jednorožec ji vyslyší, ona ho zavede do Etelwenu, Bílý lev pak díky obnovené moci dobře najde Valgara a ona jeho i všechno zlé pošle s pomocí síly jednorožce do propasti Temných sil země.

Král se na starce zadíval víc než překvapeně a nepatrně se ve svém trůnu narovnal. Bylo vidět, že nikdy předtím o žádné takové elfce neslyšel.

To zní sice nadějně, Orlin, ale znovu opakuji: elfové tu nežijí.

Strach a zoufalství už ti zatemnily mozek. Dávno už jsem vyslal magickou holubici přes Nekonečné moře se vzkazem. Touto dobou jsou elfové už týdny na cestě a zítra odpoledne se vylodí na východním břehu. Tou dobou musí na místo dorazit tvůj syn a přivítat princeznu Aranis a její stráž. Dovést ji na tvůj hrad, kde ji pohostíš, a ještě ten den vyšeš společně se svým nejlepším bojovníkem na předlouhou cestu. Musí najít jednorožce a doputovat do Etelwenu. Ve své zprávě jsem je již obeznámil se situací.

14

Král údivem pootevřel ústa.

Co jsi to řekl Elfská princezna zítra dorazí sem do mého království To nemůže být pravda Elfové tu nebyli více než tři tisíce let Proč by se te měli vracet a pomáhat nám

Jestliže Golrog získá vládu nad světem, bude chtít ovládnout i země za mořem. Pak se jeho temnota bude sápat i na elfy. Proto. A navíc, chtějí pomoci zachránit svět. Jsou jeho součástí, jako každý, vysvětloval Orlin.

Musíš věřit, eodhene, víra je nejdůležitější, dodal vlídně a položil králi ruce na ramena.

Poslu na tu cestu svého nejlepšího bojovníka, svého syna vydechl eodhen tiše.

A strážce budou prohledávat celou ilandgarii, aby našli černého čaroděje, rozhodl a nepřítomně sledoval špičky Orlinových bot.

Myslím, že pátráním po Valgarovi budeš jen ztrácet čas. On se najít nenechá. Jeho skrýš je dozajista chráněna všelijakými kouzly. My ho najít nedokážeme.

Alespo to zkusím, trval na svém král, i když ho tato informace ještě víc rozladila. Orlin sice říkal, že Valgara dokáže najít jen Bílý lev ze země Etelwen na severu ilandgarie, ale eodhen přece jen doufal, že by ho možná jeho vojáci dokázali vypátrat i bez Bílého lva.

Avšak Orlin jeho naději rychle zmařil.

Měl by ses mít ale na pozoru. Valgarových špehů přibývá a je téměř jisté, že se o této schůzce a o příjezdu elfů dozvědí. Mohli by to celé chtít překazit, varoval ho ještě Orlin vážným hlasem.

Nařídím synovi a jeho strážím nejvyšší opatrnost, ubezpečil čaroděje král.

Ale trápí mě ještě něco jiného. Můj lid se prozatím o této situaci nesmí nic dovědět. Nastala by panika. I příchod elfů musí být utajen.

Myslel jsem si to. Proto jsem elfům do své zprávy toto tvé rozhodnutí sdělil. Ale nesouhlasím s ním, eodhene. Tvůj lid se o všem dozví, a chceš, nebo ne. “lo se začne rozpínat po ilandgarii myslíš snad, že si toho lidé a kouzelné bytosti nevšimnou To bys byl velmi naivní. Až nestvůry začnou napadat vesnice a města, lidé se začnou ptát. Panika nastane v každém případě. Budeš jim muset sdělit, co se děje. Budeš muset mluvit o zlu, Golrogovi, jednorožcích i o elfech, upozornil ho Orlin.

Ano, ano Já vím Ale ne te . Ještě ne, odbyl ho nerv zně král.

V tu chvíli mladík, který celou dobu poslouchal za dveřmi, usoudil, že již slyšel dost. Na jeho tváři se objevily obavy. To, co vyslechl, je opravdu vážné. Stál opřený zády o obrovité dveře a přemítal nad čarodějovými slovy o pohlcení světa temnotou a posvátném jednorožci někde v Ismires a úplně zapomněl, proč se tu vlastně tak snaží, aby ho nikdo neviděl. Najednou jako by věděl, co má udělat. V myslí se mu zrodil plán. Hned si ale uvědomil, že aby ho mohl uskutečnit, musí se dostat pryč z hradu. Rozběhl se ke kamennému schodišti a po něm rychle dolů.

Bylo úzké a tmavé, obklopené studenými kamennými zdmi, po kterých se plazila vlhkost. Na stropě viselo jen jediné světlo a osvětlovalo spoustu pavučin.

Nacházel se v jednom z pater, z kterých vedlo schodiště níž a níž. Mladík ale zabočil vlevo, kudy se táhla dlouhá chodba. Podél jejich stěn stálo několik soch, vytesaných z bílého a bledě modrého kamene. Měly podobu elfů.

Elfové jsou v ilandgarii ctěni a uznáváni. Tyto sochy tu stály na jejich počest, když před tisíci lety přivedli do ilandgarie jednorozce, a tím i dobro, mír a život. Dlouhá léta pak žili elfové a lidé v souladu a přátelství. Nakonec ale elfové usoudili, že je čas vrátit se do daleké země za mořem, do země vzniku veškerého života, kouzel a magie. ídė na ně dlouho vzpomínali, ale jejich existence se pomalu stávala pouhou legendou.

Na stěně visely obrazy zobrazující historii spojení lidí a elfů, první příchod elfů, jejich odchod a mnohé další události. Podlaha byla ze dřeva, pokrytá bílým hedvábným kobercem. " chodby vedly dveře do různých komnat, pokojů a síní. I na jejich stěnách plápolal Fialový plamen z pochodní a dodával tak tmavé chodbě hřejivý dotek.

16

Mladík se chtěl opatrně chodbou vydat dál, ale náhle naproti němu po schodišti vykročili tři strážní. Jejich pohledy se střetly. Strážní zůstali na okamžik zaraženě stát na místě, ale když se mladík dal chodbou na útěk, probrali se z transu a rozeběhli se za ním.

Chlapec byl vysoký a štíhlý, s vypracovanou postavou, a běžel tak rychle, že mu tři vypasení strážní sotva stačili. Asi v půlce chodby konečně narazil na východ na Modrý most, chodba ale pokračovala dál. Mladík doběhl k východu na most, a i když měl hlavu plnou starostí, jak se dostat z hradu, aniž by ho vojáci dostihli, nemohl si nevšimnout nad vchodem krásné, temně fialové sochy ptáka Fénixe vládce a ochránce všech zemských živlů: země, ohně, vody a vzduchu. Ale stejně tak nemohl přehlédnout další tři strážné blížící se k němu z druhé strany chodby. Rychle vyběhl na most, v patách všech šest vojáků, řvoucíh Stůj

Jak běžel po mostě a otáčel se, aby zjistil, jak je od něj stráž daleko, spatřil nad vchodem zvenku připevněnou kamennou hlavu draka s otevřenou tlamou, z které plápolal Fialový ohe . Bylo to jediné osvětlení Modrého mostu v té strašně tmě. Muselo být už dávno po půlnoci a na cestu mu svítil jen velký měsíc na obloze.

Most byl dlouhý, mohl měřit dobrých tři sta metrů. I když už se chlapec blížil ke konci, nebyl skoro vůbec zadýchaný ani unavený. “ato vojákům už nestačil dech, a proto se za ním další Stůj neozývalo.

Doběhl ke vchodu do jednoho z Dvojčat, kde visela stejná hlava draka jako nad východem, kterým před chvílí opustil Eleanor. Chvíli se zastavil, protože vojáci byli daleko za ním, a pak vešel dovnitř.

vnitř se nad vchodem tyčila tatáž socha Fénixe jako v Eleanor a hned vpravo se nacházel východ na další Modrý most vedoucí do druhého Dvojčete. Stěna byla vyplněná velkými okny, z jejichž horních okrajů, u stropu zdobených drahokamy, se spouštěly zelené provazce rostlin s jasně bílými květy. Stráže už se ale blížily, a proto se mladík znovu rozběhl směrem ke schodům vedoucím až na nádvoří.

Oblouhlý vysoký muž v brnění, s přísnou vrásčitou tváří, s rezavými vousy i vlasy, malinkýma očima a červeným nosem, s mečem v ruce doběhl ke králi, aby mu oznámil, co se přihodilo: Můj pane, nemáme tušení, jak se to mohlo stát, ale utekl Dva strážné, co ho hlídali, jsme ve věznici našli omráčené na zemi.

Jak je to možné rozkřikl se král a husté obočí se mu stáhlo hněvem.

Jak nám mohl uniknout Kdy Jak se dostal ven z hradu
eodhen většinou působil vládně, ale když byl rozzuřený a trápilo ho tolik starostí jako právě te , naháněl hrůzu a respekt. Vztekal se tak, že mu z hlavy s hnědými prošedivělými vlasy málem spadla stříbrná koruna zdobená jediným velkým křiš álem. Onen uprchlík musel být velmi důležitý.

Přišli jsme na to až te , můj králi. Ale musí být venku už nejmí ho-
dinu “ hradu se ale ještě nedostal, je na útěku, moji muži ho pronásle-
dují, míří na nádvoří Je rychlý a hbitý, můj pane. Bojím se, že ho

Král ho však nenechal dokončit větu: Nesmíte ho nechat utéct
Slyšíte Tak jděte a přive te mi ho zpátky, kapitáne

Kapitán jen kývl hlavou na souhlas a chvatně odešel. Orlin, který se v rohu místnosti opíral o svou hůl a poslouchal, jen nadzvedl bílé obočí a řekl: Je to ten, co myslím

Král se k němu otočil trochu zaskočeně, jako by zapomněl, že není v místnosti sám.

Ach ano, Orlin, konečně se mi ho podařilo před pár dny zajmout. Vždy znáš zákony mého království. Je toho na mě najednou mnoho. Jestli uteče, budou muset moji vojáci pátrat nejen po Valgarovi, ale i po něm. Jak jen tohle všechno dopadne. Jestli se náš plán nezdaří a ta elfka selže, už nás nic nečeká. Jen smrt.

Povzdechl si a sklopil oči. Ž z něj nevyzařovala ani špetka zlosti, jen beznaděj a smutek.

Orlin se zamračil a přistoupil k němu.

Tak se přece vzmuž. Jsi král, tvůj lid tě bude potřebovat. Budou spoléhat na svého krále, svého vůdce. Silného a připraveného bojovat za svou zemi. Nepotřebují slabocha a zbabělce. Každým lidem a ostatním bytostem, že je třeba bojovat za svůj svět, za dobro. Nauč je odvaze a odhodlanosti. Protože boj přijde, nestvůry z podsvětí, vyslané Valgarem, budou napadat jak vesnice a tvůj lid, tak i kouzelné bytosti z lesů. Nastane panika a strach. Lidé budou potřebovat vědomí, že mají ve svém králi oporu, že se musí bránit. Budou potřebovat odvalu a naději, které jim musíš dát. Tak se přesta litovat a pohřbívat za živou zemi svou zemi.

Ta slova dodala Eodhenovi zpět všechny ztracené naděje i odvahu.

Ano. Máš pravdu, můj čaroději. My musíme bojovat. Byla chyba zoufat si. A musíme věřit, že posvátný jednorožec i s princeznou dorazí do Etwenu živý a bez úhony. Ano. Eodhen, král Eondský, se nevzdá své zemi tak lacině. "Ono se vrátí zpět do hlubin temnot, tam, kam patří."

Mladík prchal po prostorném, tmou zahaleném nádvoří a všude kolem se to začínalo hemžit vojáky. Jeho jedinou šancí bylo doběhnout k blyštícím se hradbám, ozářeným měsíčními stříbrnými paprsky, a otevřít obrovskou masivní vchodovou bránu z bílého dřeva.

Vedle brány, ve zdi hradby byl vyobrazený trojúhelník o trochu větší než lidská dlažba. Měl modré zářivé okraje a uvnitř něj se třpytilo vystouplé fialové kolečko. Stačilo se jej dotknout a brána by se otevřela.

K chlapci ale přiběhl jeden z vojáků a sekl mu mečem po hlavě. Ten se ráně vyhnul a rychlým kopnutím vojákovi zbraň vyrazil z ruky na zem. Mladík zasadil svému protivníkovi ránu pěstí do obličeje a pak ještě jednu do břicha a nakonec ho kopl do prsou, až voják zavrával a padl k zemi. Prchlík rychle zvedl jeho meč a utíkal k bráně.

Jen co doběhl k hradbám, ihned stiskl fialové kolečko. V tom okamžiku se začaly ozývat skřípavé a vrzavé zvuky, kolečko se začalo povolně otáčet a brána se pomalu otevírala.

Strážní mezitím doběhli k chlapci a vrhli se na něj. Ten velmi obratně a hbitě odrážel mečem útoky ostatních. Na první pohled bylo vidět, že nadržuje meč v ruce poprvé. Konečně byla brána dostatečně otevřená, aby se jí protáhl. Jen co byl venku, prolézali za ním i strážní. Rychle stiskl kolečko na druhé straně hradby a brána se začala zavírat.

Kolečko v trojúhelníku uvnitř hradu mělo funkci otevírací i zavírací, kdežto kolečko venku dovedlo bránu jen zavřít. To aby se do hradu nemohli dostat nepřátelé.

Několik vojáků se však za ním stačilo prodrat dřív, než se brána zavřela. Ti ostatní uvnitř museli opět stisknout kolečko a čekat, až se brána opět otevře. Mladík se mezitím pustil do boje se čtyřmi vojáky, kteří se stihli dostat ven z hradu.

Odrážel jejich útoky a údery jeho meče byly stále silnější. Tolikrát se mu naskytla příležitost některého z nich probodnout, ale jako by se tomu vyhýbal. V očích se mu pokaždé, když měl šanci zabít, nebezpečně a toužebně zablesklo, avšak zdálo se, že se to nutkání snaží ze všech sil potlačit.

Jeden z vojáků se k němu vrhl s napřaženým mečem. Mladík uskočil z jeho dosahu, voják klopýtl a skácel se k zemi. Chlapec k němu přiskočil, dupl na ostří meče, po kterém se muž natahoval, a kopl ho do obličeje. Voják zůstal nehybně ležet a z úst mu kapala krev. Vtom se k mladíkovi přirítli další dva strážní a zajisté by mu uali hlavu, nebýt toho, že se sklonil pro meč právě skoleného soka.

Chlapec se opět napřímil, teď už s mečem v každé ruce, a výhruzně jimi zašermoval. Vojáci si vyměnili vyděšené pohledy, ale i tak na něj znovu zaútočili. Mladík si pomyslel, že nemají sebemenší ponětí, co je

zač a proč ho vlastně dal král zajmout. šklíbl se a zastavil ránu jednoho z nich mečem v levé ruce a druhým mečem sekl dalšího vojáka do stehna. Voják se s bolestivým skučením svezl na zem, svírajíc rozseknutou nohu. Nakonec dvěma zbývajícím strážným zasadil ránu rukojetí do hlavy, ti se zapotáceli a svalili k zemi. A záhadný mladík už na nic nečekal a utekl pryč do Kelonského lesa.

ELFOVÉ

Bylo ráno a teplé jarní sluneční paprsky prosvítaly mezi vysokými, napůl uschlými stromy Kelonského lesa. Spousta pestrébarevných ptáků přelétala ze stromu na strom a neustále si propěvovala. Několik starých vyvrácených pařezů se schovávalo za hustým, ale seschlým kapradím, šimrajícím dlouhé a z části sloupané kmeny smrků a borovic. Opadané větve rozvětvených keřů, hustě rostoucích jeden vedle druhého, působily bezútěšným a smutným dojmem. Celý les vypadal, jako by se právě blížil podzim, i když se ve skutečnosti probouzelo jaro.

21

Kelonský les zažil už spoustu věků tohoto světa a stárí se na něm nelídně podepsalo. Od doby, kdy odpluli první elfové, se stébla trávy, listy stromů ani keře nezbarvily sytě zelenou živou barvou, a nastalo jakékoli roční období. Po celé roky zůstával les oblečen do usychajících a ošumělých odstínů. Kůra stromů se loupala a praskala, jejich větve i větve keřů se lámaly a slábly, tráva a ostatní nízké rostliny usychaly a navlékaly se do nažloutlých barev a půda byla vyprahlá, pokrytá opadaným jehličím. Les se zdál být tichý a pustý, neobydlený žádnými tvory kromě ptáků.

Po úzké kamenité pěšině mezi smrky kráčel mladík s kápí přes hlavu. Bylo znát, že nechce, aby mu někdo viděl do tváře, i když v lese nebylo vidět živáčka.

Kápě byla součástí dlouhého, tmavohnědého, ke kolenům sahajícího pláště, pod kterým vykukoval dlouhý meč. Dlaní stále svíral jeho rukoje, jako by každou chvíli očekával útok. Na rukou měl jizvy a šrámy, které z části zakrývaly kožené rukavice bez prstů.

Ještě pár metrů a jsem na místě. A uvidím elfy Opravdové elfy drmolil si chlapec, když tu se náhle ozval velice zadýchaný hlas:

Tak už konečně zpomal a počkej na mě

Cože Kdo to řekl ohlédl se za sebe mladík, pevně sevřel meč, ale ještě ho nevytasil.

Kdo to řek No přece já Kdo jinej

A ze stromu za mladíkem seskočila tlustá, bílá a chlupatá kočka. Tedy na první pohled to stvoření vypadalo jako kočka, ale mezi velkýma ušima mu vyčníval černý roh, který byl o trochu delší, než mělo to zvíře uši. Vedle černého rohu mělo také černé tlapky, čumák a špičku ocasu. Ve skutečnosti to nebyla žádná kočka, ale kočkoroh. A mladík to věděl.

No co tak zíráš Myslel sis, že v tom příšerném městě zůstanu trčet sám Ani omylem Já jsem akční kočkoroh Potřebuju ke svému životu akci A tys mě tam klidně nechal prskal kočkoroh, až se mu ježily chlupy.

22

Kočkorozí žijí v mnoha lidských rodinách jako spřátelená a zdomácnělá zvířata. Nebo spíše kouzelná stvoření. Příliš mnoho se toho o nich ale neví. Jen to, že ve skutečnosti jsou to divocí tvorové, žijící nejčastěji v horách, a podle všeho by prý měli mít i kouzelnou moc. Ale tento kočkoroh s chlapcem vyrůstal a nikdy žádná kouzla nepoužil. Mladík se domníval, že bu to žádnou moc nemá, nebo ji neumí používat, anebo o žádné ani neví.

Nebyl čas se pro tebe vracet, Sněhu. Sotva jsem vyvázl ohradil se chlapec. Stejně si pořád myslím, že si to s tou akcí jen namlouváš. Měl jsi tam zůstat. Bylo tam plno myši. Taková akce ti k pozvednutí adrenalinu stačí.

I když se mladík naoko zlobil, ve skutečnosti byl velmi rád, že si ho Snížek našel.

C že To myslíš jako vážně, tohleto Já a chytat myši To byl snad vtip, ne Myši loví obyčejné kočky. A já kočka nejsem Tak si to už konečně zapamatuj

Snížek byl najednou tak nabroušený, že chlapci div nevyškřábal oči.

No jo, no jo Já vím Tak už přesta prskat zamračil se chlapec.

Kam to vůbec jdeme zeptal se Snížek už trochu klidnějším hlasem.

To je složitý pro tak malý mozeček, jako máš ty, Sněhu, neodpustil si jízlivou poznámku chlapec. Ale ve zkratce: “lý čaroděj se chystá vypustit z temnot strašlivého démona, který chce zničit svět. K tomu potřebuje jednorozce, který se před lety zatoulal někam k vesnici zvané Ismires. Tím se narušilo dobro, protože se odpojil od ostatních jednorozců. Nějaká elfská princezna, která má právě dorazit, vládne velkou mocí země a jako jediná může dovést toho jednorozce zpět k ostatním a pak zničit Valgara. Ehm to je ten zlý čaroděj, chápeš No, a já jsem se rozhodl, že pomůžu zachránit svět a dobro a půjdu s ní. Te je ale musím varovat, myslím elfy, protože by každou chvíli měli připlout k našim břehům kousek odtud. Když jsem šel totiž včera lesem, slyšel jsem, jak se nějaké dvě postavy, neviděl jsem jim do tváře, protože byla tma, bavily o napadení právě těchto elfů. Dnes.

Emm Aha. To nezní moc dobře, zakřenil se trochu Snížek. Ale bude to napínavý Ještě napínavější než naše předešlá dobrodružství

Jestli se to podaří, bude to to největší, co jsem v životě dokázal napravit. Snad už mi konečně svědomí dá spát Tu poslední větu řekl chlapec tak potichu, že ji Snížek skoro neslyšel.

Jak jsme od toho místa daleko zeptal se.

Pár minut, odpověděl chlapec.

Chápeš vůbec, co jsem ti tady říkal, Sněhu Nemusíš se mnou chodit. Tady jde o život. Bude to těžké a náročné.

Kam jdeš ty, jdu i já A když už ses rozhod, že musíš pomáhat zachránit svět, půjdu s tebou. Navíc bys to beze mě stejně nezvládnul prohlásil kočkoroh a spokojeně zavlnil ocasem.

Mladík se jen ušklíbl a na jeho poslední poznámku raději nereagoval. Nechtěl mu kazit pomyslení, jak je pro něj životně důležitý a nepostradatelný. Ale byla pravda, že na Snížka byl už zvyklý a měl ho opravdu rád, i když se často dohadovali a poš uchovali. Hodně toho spolu prožili a jeden bez druhého se cítili trochu nesví. Ale Snížek žil stále v domnění, že je velmi odvážný a silný, a že by se bez něj mohlo chlap-

ci něco stát. Ve skutečnosti mu ale dokázalo nahnat strach i obyčejné zašumění stromů.

V současné situaci je každá pomoc dobrá. A já jsem nejlepším bojovníkem široko daleko, poznamenal mladík.

Možná by se mohlo zdát, že ta poznámka zněla poněkud namyšleně, ale tak to nebylo. Každý z nás něco umí a ví to o sobě. Někdo krásně zpívá, někdo maluje, a tento mladík byl výborný bojovník a moc dobře to věděl. A nebál se to říct nahlas. Vlastně se nikdy nebál říct nahlas to, co si myslel. Byl odvážný a smělý. Ale také trochu paličatý, velmi hrdý a uzavřený. S nadšením se vrhal do každého nebezpečí a jen tak něco mu strach nenahnalo.

“ato Snížek byl jeho pravý opak. Báł se všeho, co vypadalo jen trochu nebezpečně, a při každém boji nebo nepřátelském střetnutí, kterých bývalo na jeho cestách s mladíkem opravdu víc než dost, se někde nenápadně schoval. Odmítal si ale připustit, že by mohl mít z něčeho strach. Neustále opakoval, jak je statečný a nebojácný. Nejspíš se chtěl co nejvíce podobat svému příteli. Oba byli tolik rozdílní, ale přitom jeden bez druhého nemohl být.

Možná jsi nejlepší, ale já tě mnohému naučil upozornil chlapce vytahovačně Snížek.

A čemu tys mě asi tak naučil

No třeba toho je hodně, te si zrovna nevzpomenu No a

No a nic. Jen jsem se chtěl o něčem přesvědčit.

Snížek nasupně zavrčel: A vo čem jako Že si vymejším

Vlastně jsem jenom Ale mladík už větu nedořekl. Právě došli k východnímu pobřeží, kde spatřili něco, co jim vyrazilo dech. Pláž byla poseta mrtvými těly asi deseti elfů a patnácti kirlopů.

Kirlopové jsou příšerné zrůdy vytvořené Valgarem. Byli stvořeni z černé magie, z té nejstarší, pocházející z nejhlubších temnot, za jediným účelem zabít. Valgar několik z nich stvořil již před deseti lety, kdy se poprvé pokoušel vysvobodit Golroga, a kirlopové tu od té doby zůstali a rozmnožovali se. Ale podle čaroděje Orlina tu žili už dávno před tím, než se objevili první lidé i elfové. A Valgar se jen postaral o to, aby kirlopů přibývalo.

Mají malý mozek, takže jsou dost tupí a poslouchají jen rozkazy svého pána. V době, kdy byl černý čaroděj uvězněn a spoután, se nikdy neodvážili jednat sami za sebe. Skrývali se a jen občas napadali malé děti, které se zatoulaly od domova.

V současné době jich Valgar vytváří stále víc a víc. Budou ničit města a vesnice, po tom toužili celá léta. A te konečně mají někoho, kdo se jim postaví do čela, kdo jejich tužby vyslyší a pošle je zabít lidi, zvířata, kouzelné bytosti a vše živé, co jim přijde pod ruku. Neuvědomují si, že pro Valgara jsou jen nástrojem moci a síly. Vraždící stroje. Vnímají jen to, že se konečně objevil někdo, kdo jim bude velet, a oni budou moci konečně vyjít ze stínů a ničit. Vychutnávají si utrpení a bolest jiných. Nemají city ani soucit, žádné srdce ani svědomí. Král eodhen se s nimi samozřejmě střetne v mnohých bojích a bitvách. Bude odrážet jejich útoky a bránit svou zem. Ale kirlopů bude stále přibývat, dokud dobro nebude jednou pro vždy zničeno.

Mladík i Snížek si chvíli prohlíželi pobřeží nasáklé krví a probodaná, zohavená těla, nehybně ležící na původně světlém, nyní ale rudém písku, který omývalo Nekonečné moře táhnoucí se daleko za obzor. Před nimi nebylo vidět nic, než ohromná, sluncem zalitá vodní plocha. “ a jejich zády se rozprostíral Kelonský les, jehož vysoké staré stromy sahaly skoro až k mrakům, nebo to tak přinejmenším vypadalo.

Mladík se na mrtvolu zamyšleně zadíval. Byl to příšerný pohled. Poprvé spatřit vznešené elfy právě za takovéto situace. Vidět jejich těla, jak se povalují vedle těch netvorů. Také si všiml rozdílnosti jejich zbroje. “ atímco kirlopové byli navlečení do jakéhosi neobratně vyrobeného tmavohnědého brnění, elfští vojáci na sobě měli pečlivě ukovanou stříbřitou zbroj, nyní sice zalitou krví, ale přesto krásnou a půvabnou, s jemně vyrytými detaily. A přes záda měli přehozený modrý pláš .

Mladíkovi se Snížkem pomalu začalo docházet, co se tady asi stalo.

Ti elfové musela to být stráž, co měla doprovázet princeznu, odhadoval chlapec.

“ bádání ho však vyrušil nějaký zvuk: tiché zašustění písku. Otočil se a zalpal po dechu. “ a ním stála vysoká štíhlá dívka s napnutým lukiem a šípem připraveným vystřelit. Jasné bílé vlasy měla svázané na

temeni do dlouhého ohonu, jen jeden tenký pramínek jí spadl do ble-
děho, úzkého, ostře řezaného obličejce.

Elfka vydechl úžasem, i když se snažil nedávat ho příliš najevo. Nikdy žádného elfa neviděl. Ostatně jako každý.

Probodla mladíka chladným pohledem zelených, výrazných očí.

Kdo jsi a co tu hledáš

Čekla to tak sebejistě a klidně, že mladíkovi bylo hned jasné, kdo to je. Elfská bojovnice. Také její oděv o tom vypovídal – dlouhé pružné tělo měla zahalené do korzetu z jakési zvláštní matně bílé kůže bez ramínek a se šněrováním vpředu. Vynikl tak její úzký pas, jež zvyrazoval jasně bílý tenký, ale pevný opasek s vyšitými stříbrnými elfskými ornamenty a symboly. Ramena byla bez pokrytí a pod nimi začínaly rukávy. Ruce od loktů dolů obepínaly podivné chrániče, na kterých byly po stranách vyryty elfské znaky. Inkoustově modré blýskavé kalhoty byly také posety dlouhými pruhy elfského písma. Bílošedé kozačky, ušité nejspíše ze stejné látky jako korzet, jí sahaly až nad kolena.

26

boku jí visel elegantní meč, který byl ukutý z temně modré oceli a jeho čepel ovíjela jako had ostrá stříbřitá nit zalévající hrot čistým stříbrem. tlá lesklá rukoje měla záštitu stočenou k jílci a hladce tesanou hlavicí s kulatým bílým diamantem.

Elfka vypadala opravdu krásně. Na mladíka působila jemně a nedostupně. Připadala mu bezchybná, jako kdyby ji někdo vytesal z toho nejčistšího a nejprůzračnějšího kamene. Jako by byla vytesaná z ledu.

Není důležité, kdo jsem. Přišel jsem vás varovat. Ale jak vidím, je už pozdě – odpověděl jí. Poznal, že na ni udělalo dojem, jak klidně a vyrovnaně to řekl. Ještě pořád měl přes hlavu kápi, takže mu pořádně neviděla do tváře a to ji zřejmě zneklidovalo. Nevěděla, co může od toho tajemného muže čekat. Navíc měl u pasu meč a bylo jisté, že ho umí použít.

Varovat Jak to myslíš Chceš říct, že jsi o našem příjezdu věděl
Mělo to být v utajení Nejsi špeh

Podezírala ho a ještě víc napnula bílý luk s překrásným křištalovým zdobením a elfskými znaky: Sundej si kápi a řekni, co jsi zač

Mladík chvíli zaváhal, ale pak si přece jen neochotně stáhl kápi

z hlavy a s chladným klidem v očích na elfku pohlédl. Byl opravdu velmi pohledný. Charismatickým rysům obličeje dominovaly velké, hluboké, oříškově hnědé oči a na mužné bradě mu vyrůstalo malé strniště vousů. Dlouhé, hnědoplavé vlasy mu padaly nad ramena. Měl je trochu sestříhané a spadaly mu tak do snědého obličeje.

Nejsem špeh. Jsem poutník a zaslechl jsem v lese dvě postavy, jak plánují vaše napadení. Byla noc, takže jsem nevěděl, kdo to byl, ale nejspíš to byli dva kirloповé. Chci vám pomoci s posvátným jednorožcem a zničit zlo. Ve světě jsem se hodně naučil. Má pomoc se bude hodit. Jsem dobrý bojovník, elfko.

Nevím, zda ti mohu důvěřovat. “ dá se, že toho víš hodně. Že bys opravdu vše vyslechl od těch odporných kirloпů nadhodila a změřila si ho podezřívavým pohledem.

Jestli chceš pomoci zachránit svět, dobrá, je to tvé rozhodnutí. Budu muset věřit, že jsi nás měl v úmyslu opravdu varovat. Má paní dala rozkazy uvítat každou pomoc, někdy je příliš důvěřivá. Ale já si na tebe dám pozor. vidíme, zda ti budeme moci důvěřovat.

Elfka sklonila luk a te už trochu přívětivěji se zeptala:

Jaké je tvé jméno

Jsem Veragin. A ty

avril.

Čekneš mi tedy, co se tu přesně stalo zeptal se se zájmem Veragin.

Elfka se snažila ovládat, ale pohled na mrtvá těla elfských strážců ji bolel. Když jsme připluli, měl nás očekávat princ Falien s uvítáním. Nenapadlo nás, a krále zřejmě také ne, že by se o této schůzce mohli dozvědět nepřátelé. Valgar musí mít velké množství špehů. Všude.

Při posledních slovech ho probodla nedůvěřivým pohledem.

Připluli jsme k pobřeží, a jakmile jsme vystoupili z lodě, vyskákala z křoví a lesa spousta kirloпů. Byli jsme zaskočeni. Mohlo jich být kolem pětatřiceti a nás bylo jen osmnáct včetně mě. Většina se jich vrhla na nás a zbytek na princeznu. Nemohli jsme nic dělat. Byli moc rychlí a bylo jich mnoho. Nedokázali jsme princeznu ochránit. Několik kirloпů ji uneslo a zbytek byl pobit zde, stejně jako všichni naši mu-

ži. “ ũstala jsem jen já a můj bratr. Jsme princeznina nejvyšší stráž a přátelé. Pár minut před tvým příchodem dorazil princ a šest vojáků. Pověděli jsme jim, co se přihodilo. Dva z vojáků šli se vším obeznámit krále eodhena a princ se zbytkem svých vojáků a mým bratrem běželi hledat naši princeznu. Chtěla jsem ještě vzdát čest našim padlým, když ses objevil ty.

Takže te ji půjdeme hledat také, odtušil Veragin zamyšleně. Měl hluboký, drsný hlas. Ta monstra nemůžou být daleko. řičitě ji vedou k Valgarovi. To znamená, že ji chce živou. Ale proč Jistě ví, že právě ona má tu moc zničit ho. Tak proč ji nenechal rovnou zabít

Elfka pozvedla jedno obočí. “ řejmě ji zaujala mladíkova bystrost.

To nevím, odvětila. Také mě to napadlo. Ale v proctví se praví, že královna země prý dokáže zničit černého čaroděje až za pomoci Bílého lva a moci dobra jednorozců. Te by to nejspíš nesvedla. Ale i tak nechápu, proč ji nenechal Valgar rovnou zabít. Možná si chce vychutnat její smrt sám osobně.

28

Veragin přikývl.

V každém případě ji jistě vlečou k němu. Tak mě napadá: nebylo by snazší je prostě sledovat, až nás dovedou přímo k jeho skrýši Pak by ho mohla tvá paní zničit a poslat tak vše zlé do stínů.

Ne, Valgar svůj úkryt velmi dobře střeží těmi nejmocnějšími kouzly. Nevěřím, že by nechal kirlopy přijít až ke své skrýši a nechal se tak snadno vystopovat. Myslím, že kirlopy a ostatní jeho nestvůry s ním mají smluvené místo, které je propojeno s jeho úkrytem nějakým kouzlem. A tam si nejspíš princeznu převezme. Takže by nemělo smysl stopovat je. A navíc, mým úkolem je doprovázet společně s mým bratrem princeznu na její cestě za Etelwen a chránit ji. Ne ji nechat ve spárech nějakých monster a stopovat je kdoví kam.

Veragin se zatvářil nechápavě.

“ a Etelwen Chceš říct do Etelwenu, ne

Ovšem že ne. Když něco řeknu, tak to tak je, osopila se elfka uraženě, až Veragin překvapeně zamrkal.

Etelwen jsou elfsky jednorozci. Cožpak to váš lid neví “ emě Etelwen, kde jednorozci žijí, je elfský název a znamená jednorozec.

Hm Poslyš, vysvětli mi tedy, jak je možné, že toho o Valgarovi a o temnotě, co se chystá na světlo, tolik víš Elfové přeci celá tisíciletí žili v zemi za mořem. Jak to, že jste tak informovaní podivil se Veragin a přimhouřil oči.

Nevíte toho o našem lidu mnoho, ale my víme mnohé o vás. Ale už poj Povím ti to cestou

Náš lid připlul do těchto břehů před dávnými věky, začala vyprávět elfka, zatím co se nořili zpět do Kelonského lesa.

Přivedli jsme sem Etelwen posvátné jednorozce a spolu s námi přišli i další kouzelné bytosti. Spřátelili jsme se s lidmi a uzavřeli spoje-nectví. Ale pak přišel čas, abychom opustili ilandgarii a vrátili se do rodné země. Myslíš si však, že bychom je tu zanechali jen tak svému osudu Pták Fénix, jenž sídlí s čarodějem Orlinem v Nimiliedu, často-krát přelétá Nekonečné moře, aby nás informoval, jak se lidem celé věky daří. Také naši mudrcové a Nejvyšší elfové z Cad královny pravi- delně nahlízejí do Anlidi-lira Studánky obrazů. Ta ukazuje čestným vše, co chtějí vidět ze světa lidí.

avril se odmlčela.

Myslím, že jsem toho řekla příliš.

Neměj strach, já opravdu nejsem špeh. Přísahám, ubezpečoval ji Veragin, i když se zdálo, že ji nemůže hned tak něco rozrušit. Bylo vi- dět, že je to tvrdá dívka, hrdá a odvážná, která se dokáže postavit kaž- dému nebezpečí. To měli s Veraginem společné.

Pak se konečně ozval Snížek, který celou dobu jen poslouchal, ale stejně ničemu nerozuměl: Taky byste si už mohli uvědomit, že existu- ju

avril sebou malinko šklubla, nejspíš si až dote nevšimla, že tam s nimi Snížek celou dobu je.

Kočkoroh Kde se tu vzal zeptala se a nepatrně svráстила obočí.

Drahá elfko, já sem tu totiž celou dobu Račte vědět zavrčel Sní- žek dotčeně.

Veragin se pousmál a pohlédl na avril: Je to můj společník.

Jo přísvedčil kočkoroh okamžitě. A taky ochránce

Veragin zakroutil hlavou a zasyčel na něho: „Ž s tím přesta To přeháníš. To já tě musím pořádně ochraovat.“

Pak se ti dva ještě nějakou dobu dohadovali, zatímco avril je nechávala daleko za sebou a bystrým pohledem zkoumala každíčkou část lesa. Když si Snížek všiml, že jde několik metrů před nimi, skočil Veraginovi na rameno a pošeptal mu do ucha: „Hele, a nemáš náhodou tak trochu strach, když je tady někde i princ, že by tě moh poznat.“ Co

Veragin mu odpověděl také šeptem, aby je elfka neslyšela: „Ne. Viděli jsme se jen jednou a na okamžik. Nemyslím, že by mě poznal. A i kdyby stejně ani netuší, kdo jsem. Jeho otec je pátráním po mně posedlý, ale svým dětem nic neřekl. Má strach.“

Měli za sebou tak kilometr cesty lesem, když se Veragin náhle zastavil a začal se dotýkat země, jako by něco hledal nebo si prohlížel půdu.

30 Tady šli tudy kirloповé. V zemi jsou otisky jejich tlap. Bylo jich pět. Ne, šest Tady ten otisk kirloповy tlapy je mnohem hlubší než ty ostatní. Ten musel nést princeznu.

Ano, výborně, jsi dobrý. Tak rychle, pojme Musí být jen několik desítek stop před námi vybědla je avril a okamžitě se dala do běhu. Pohybovala se ladně jako la, s lehkostí a přirozenou mrštností. A utíkala rychleji než kdokoli jiný, koho kdy Veragin viděl. Jen nad ní nevěřičně zakroutil hlavou a vyrazil za ní. Snížek byl trochu pozadu, nejspíš za to mohlo jeho velké břicho, které skoro valil po zemi.

“a chvíli se octli na konci lesa. Stáli na svahu kopce porostlého vysokou nažloutlou trávou, která se vlnila a šuměla v mírném vánku. Před nimi se táhly dva pásy mírných horských hřebenů, posázených malými pestrobarevnými keři. A v dáli za kopci se opět rýsoval Kelonský les, který se rozestupoval kolem celého údolí.“

avril popadla Veragina za rukáv a stáhla ho k zemi. Přímo pod nimi totiž pochodovala skupina kirloпů.

Nejvýraznější na nich byl dlouhý kančí rypák, pod kterým se schovávala tlama s velkými špičatými vyčnívajícími tesáky a kly. Nad rypákem měli blízko u sebe posazené malé prázdné oči bez zorniček. Ši

vypadaly jako vlčí a pod nimi vyrůstaly trošku nahoru zatočené rohy. Celá hlava byla porostlá dlouhou černohnědou srstí stejně jako tělo. Tělo, podobné lidskému, měli svalnaté a mohutné a nohy zakončené velkými tlapami s dlouhými drápy.

To jsou oni upozornila avril.

Ten velký támhle Nese na zádech princeznu. Svázali ji a dali jí roubík, aby nemohla používat svou moc. Tak hloupí zase nejsou přemítala elfka tiše příkrčená ve vysoké trávě.

Fuj To sou mi ale hnusný vobludy m oukl Snížek.

No, nevypadají moc vábně. Ale neboj se Sněhu, nemusíš tam jít s námi, ubezpečil ho Veragin.

Co Já se nebojím Jasný vyhrkl hned Snížek.

Dobrá, takže jdeme, zavelela avril a chystala se vstát, ale v tom Snížek vykřikl: Počkej To se na ně jako chceš hned vrhnout Koukni, jak sou velký A ty zuby Nechceš třeba ještě chvíli počkat

avril se zatvářila nechápavě: Počkat A na co Vždy nám utečou

Jak říkám, Sněhu, nemusíš tam jít s námi. Vlastně bys ani neměl, nebudu mít čas dávat na tebe pozor, zopakoval mu Veragin.

Ale já se přeci nebojím ječel Snížek. Jen mě napadlo, že bych tady na vás mohl třeba dohlížet. Je tu dobrej výhled, moh bych vidět nějaký nebezpečí, kdyby se chystalo

No jasně, Sněhu. Klidně tady bu , máš úplnou pravdu, zašklebil se Veragin a raději mu dal za pravdu, než by se s ním zase dohadoval.

Ale není to kvůli tomu, že bych se bál To fakt ne

No ovšem, přitakal Veragin sarkasticky. Bylo mu jasné, že tu Snížek zůstává právě proto, že se bojí.

Tak jdeme už vybídla ho avril netrpělivě.

Počkat, myslím, že bude lepší, když zůstaneš tady. Já půjdu dolů a začnu s nimi bojovat. A ty po nich budeš střílet šípy. Tak je přemůžeme snadněji, než kdybychom se na ně vrhli svými meči oba. Jsou v přesile a nemuselo by to vyjít, navrhl elfce Veragin.

avril se na něho podívala s nepatrným uznáním: Máš pravdu. Myslím, že je v tobě víc, než jsem předpokládala. vidíme, jak umíš zacházet s mečem.

Jasně A já jí budu pomáhat vykřikl nadšeně Snížek.

Fajn, jdu na to, kryj mě, avril

Veragin seběhl kopec, a když už byl za zády kirlopů, avril vystřelila první šíp přímo jednomu z nich do hlavy. Ten se s tichým zachroptěním skácel na zem. Nato se kirloповé prudce zastavili a pohlédli na svého skoleného druha. A když jim konečně došlo, co se stalo, začali zuřivě řvát. Hned si Veragina všimli a vrhli se na něho jako horda nepřičetných zvířat. A avril začala vypouštět jeden šíp za druhým. měla opravdu bravurně střílet přesně a bez váhání.

Veragin svým mečem obratně a rychle odrážel četné údery. Jeden z kirlopů mu svým ozubeným ostřím zasadil do meče takovou ránu, až mladík poodskočil o kousek dozadu. Rychle se ale vzpamatoval, rozpřáhl se a hbitým švihnutím usekl nestvůře ruku a pak i hlavu. Po jeho meči stékala odporná a hustá černá kirloповí krev. To už se na něho ale zezadu řítilo další monstrum divoce máchající sekerou nad hlavou. Veragin se rychle otočil, to už však kirlop padal k zemi se šípem mezi očima. A Veragin věděl, čím je to dílo.

avril střílela jeden šíp za druhým rychlostí blesku. Až v bitvě zbyli jen dva kirloповé, které už Veragin zvládl sám. Elfka se zaměřila na třetího netvora, toho největšího, který se zrovna chystal uniknout. Právě on měl totiž na zádech svázanou princeznu. avril vložila šíp do luku, pomalu natáhla tětivu, velmi soustředěně zamířila a vypustila ho směrem ke kirloповě hlavě. šíp ho zasáhl přesně. Netvor se okamžitě skácel na zem a princezna spadla vedle něj.

V tu chvíli Veragin zabil posledního kirlopa a rozeběhl se k princezně. ežela vedle velkého těla právě skolené zrůdy. Ruce i nohy měla svázané a v ústech měla roubík. Byla však při vědomí. Veragin k ní přiběhl, klekl si, aby ji rozvázal, a vtom si všiml, jak je krásná.

Její perle ová něžná tvář s jemnými rysy působila velice křehce a bezbranně. Křiš álově zářivé modré oči orámované hustými, dlouhými řasami se na něj upřeně dívaly. “ávoj uhlově černých vlasů jí sahal až k lopatkám a dlouhá ofina, dopadající do laskavých očí, byla z části zastrčená za zašpicatělýma ušima.

Veragin byl doslova okouzlen její krásou. Chvilí na ni jen zíral, než se konečně probral a rozvázal ji.

Elfka vstala a zkoumavě na něj pohlédla. Byla poměrně malé postavy, štíhlá, ale s plnými ženskými tvary. Na sobě měla hedvábnou bílou halenku se šněrováním na prsou a přepásáním pod prsy. Od přepásání dolů byla halenka černá. Krátké rukávy se od předloktí rozšiřovaly a také byly černé. Po celé délce halenky tančily stříbrnou nití vyšité jemné elfské znaky, jež se různě klikatily a proplétaly. Sněhově bílé kalhoty doplňovaly černé kozačky. Oblé boky svíral široký, oslnivě stříbrný pás posázený drobnými drahokamy s výraznou půlměsíčovou přezkou.

Na jeho boku byl připnutý krásný dlouhý úzký meč z té nejtvrďší oceli. Byl celý posetý křištalovým álem a hladká rukojeť s rovným jílcem měla hlavici ve tvaru smaragdového lístku, obtočeného svou vlastní křištalovou stopkou. „Křištal se stáčela do elegantních spirál posázených drobnými jiskřivými černými kamínky. Po celé délce lesklé křištalové čepele se vlnily elfské znaky, navzájem se protínaly a tančily v ladných smyčkách. Jen hluboký výbrus nepokrýval ani jediný symbol či znak. Meč se jevil už na pohled velmi skvostný a jemný s pečlivými detaily.

Princezna se zadívala Veraginovi do očí. Musela se však dívat dost vysoko, Veragin byl alespoň o hlavu vyšší.

Děkuji ti, pronesla laskavým, ale vznešeným hlasem. Kdo jsi

Veragin se na ni nemohl vynadávat, nikdy si elfku nepředstavoval krásnější a půvabnější. Připadala mu jako ten nejkouzelnější sen. Oslavovalo ho na ní úplně všechno. Hlavně její oči. Oči průzračnější než ta nejčistší hladina blankytně modrého jezera, s jiskřivým, křištalovým zářícím, perlovým povlakem. Nikdy neviděl pronikavější oči. Ale jejich krása nebylo to jediné, co ho tolik očarovalo. Viděl v nich totiž něco, co ještě v žádných jiných očích nespatriil. Měl pocit, jako by tahle elfka cítila lásku snad ke všemu živému na tomto světě. Viděl v nich neskonale něhu a nevinnost. Viděl vyrovnanost a vnímavost, pochopení a jakousi podivuhodnou, obrovskou sílu a nehynoucí energii.

Princezna tázavě pozvedla úhledně klenuté obočí a mile se usmála. Veragin si uvědomil, že na ni ještě pořád strnule civí a že princezna čeká na jeho odpověď. Rychle se vzpamatoval.

Jmenuji se Veragin, jsem bojovník a chci vám, princezno, pomoci v boji proti temnotě a zlu, vychrlil ze sebe a elfka mu lehce pokynula hlavou.

Já jsem Aranis, elfská princezna. “achránil jsi mi život, mluvíš snad tedy pravdu. Ale jsi si svým rozhodnutím jistý Víš, co to znamená, postavit se Valgarovi, postavit se Golrogovi

ž jsem se rozhodl, princezno. Chci jen udělat dobrou věc a pomoci zachránit svět, trval na svém Veragin a neustále si ji prohlížel. Její sametový hlas se mu rozléval v hlavě jako ta nejslastnější píse .

Musíš být odvážný a viděla jsem, že i výborný bojovník, usmála se. Vtom k nim přiběhla avril se Snížkem v patách, a ihned se s Aranis objaly.

Aranis, jsi v pořádku

Ano. Věděla jsem, že si pro mě přijdeš. Ty toho muže znáš, avril

Čká, že je poutník a chce nám pomoci. Je to opravdu skvělý bojovník, nebojím se říct, že se víc než vyrovná mému bratrovi, odpověděla avril a přejela Veragina uznalým pohledem. Pak pohlédla na Snížka: A tohle je kočkoroh Snížek, je jeho společníkem.

Přezdívají mi také Snížek Chrabrý dodal pyšně kočkoroh.

Aranis se usmála a Veragin se jí hned zeptal: Takže můžeme jít s vámi

Pomoc takového statečného bojovníka je vítána, Veragine. I ta tvá, Chrabrý Snížku.

Jejich rozhovor přerušil příchod vysokého štíhlého elfa, mladého muže a čtyř vojáků. Běželi k nim z druhé strany údolí, od lesa.

Princezno Jsi živá Vidím, že má sestra opět dorazila dříve než já, řekl elf s radostí ve tváři. Dva prameny do pasu dlouhých bílých vlasů měl svázané dozadu za typickýma elfskýmáma ušima. Jeho obličej byl dlouhý, s trochu zašpičatělou bradou, vystouplými lícními kostmi a zeshikmeným výrazným černým obočím, ale byl přátelský. štíhlé a elegantní tělo měl zahalené ve stříbrošedé tunice s dlouhým výstřihem vykrojeným až k opasku, jehož lemy byly zdobené černou perletí. Tělo pod výstřihem mu zakrývala jakási lesklá saténová látka inkoustově

modré barvy s vysokým límcem. “e stejné látky byly ušity i kalhoty a na rukou s dlouhými prsty měl stejné chrániče jako avril. pasu mu visel zvláštní meč se spoustou hluboko vyrytých znaků na čepeli a s ozubeným hrotem. Bílá ocelová rukoje byla vykládána černým stříbrem a hlavice měla zašpičatělý tvar s černou perlou na vrcholu. Přes záda měl přehozený toulec se šípy a velký luk z bílého dřeva, osazený drobnými srdcovými lístky ze smaragdu.

Mladý muž vedle něj měl kaštanově hnědé delší vlasy pod uši a na bradě i kolem mírně zahnutého nosu trochu vousů. Jeho mandlově hnědé oči byly tvrdé, ale čestné, schované pod hustým obočím. V ruce držel silný meč s rukojetí zdobenou diamanty, který zasunul do pochvy. Meč byl vcelku jednoduchý pevná ocelová čepel s fialově zbarveným výbrusem a černá rukoje s diamanty. Na první pohled bylo vidět, jak moc se lidské zbraně liší od těch elfských. Elfové si mnohem více zakládali na zdobnosti, kráse a složitých detailech. Výroba zbraní také hodně závisela na zručnosti a obratnosti, kterou elfové na rozdíl od lidí oplývali více než dost. A lidé navíc postrádali i elfskou důmyslnost a nápaditost.

Princezno Aranis, je mi ctí konečně vás poznat. Vaše krása je nesmírná, oslovil ji muž a lehce jí políbil ruku. Obdiv a úžas z něj jen sršely.

Aranis ladně sklonila hlavu, aby naznačila svou úctu: I mně je ctí, princí Faliene.

Je mi velmi líto toho, co se tady stalo. Kdybychom byli přišli o trochu dříve

Ne. Nikdo nemohl tušit, že se Valgar o našem příjezdu dozví a přichystá takovou léčku. Všem je nám velice líto životů, které museli naši strážci položit, řekla elfka upřímně.

To ano, přisvědčil Falien.

Ale pak jeho pohled spočinul na Veraginovi.

A kdo je tohle zeptal se nedůvěřivě a podezřívavě si prohlédl mladíka od hlavy až k patě. Jen Snížka si zase nikdo nevšiml.

Je to bojovník, skvělý bojovník. Doprovodí nás na naší cestě, odpověděla mu Aranis a obdařila Veragina zářivým úsměvem.

Princ trochu udiveně nadzvedl obočí. On půjde s námi, má paní Jak můžete vědět, že je důvěryhodný

“achránil mi život, odvětila elfka jednoduše, jako by to vše vysvětlovalo.“ dalo se, že Falien chvíli přemýšlí, jak nejlépe má zareagovat. Nakonec co nejdvořileji řekl:

To ho sice šlechtí, má paní, avšak copak si je vědom, co všechno ho čeká

Vypadá to, principi, že vám na hradě unikly informace. Veragin se prý o naší pouti doslechl přímo ve Allos. Náhodou samozřejmě, vložila se do rozhovoru Avril a nedokázala přitom skrýt špetku pochybností v hlasu.

Skutečně obrátil se Falien na chlapce pochybovačně.

Takže mi chceš tvrdit, že víš úplně všechno. Chceš mi namluvit, že ty nejtajnější informace v celém království ses doslechl od obyčejných prostých lidí

Přesně tak, prohlásil Veragin s ledovým klidem.

Koneckonců to vysvětluje i naše přepadení, ne zasáhla vládně Aranis.

36

Něco se muselo dostat ven, principi. Ale samozřejmě vám to nedáváme za vinu.

Asi máte pravdu, má paní. A přijmete prosím ještě jednou mou hlubokou omluvu a lítost. Ehce se jí uklonil. Potom se však znovu podezřívavě zadíval na Veragina: Neviděli jsme se my dva někde

Myslím, že ne, odvětil okamžitě sebejistě mladík.

Vtom se ozval Snížek: Ehm, a já jsem kočkoroh

Falien sklonil hlavu a pohrdavě pohlédl na Snížka: To zvíře jde s námi

Ovšem. Je to Veraginův společník, přikývla Aranis.

Pak, jako by si na něco vzpomněla, zvolala: Ach promi te Veragine, Snížku, toto je princ Falien z Eondského království, výborný rytíř a vojevůdce. Naši mudrcové sledovali jeho život v Anlidi-lira již od narození. A tady Eleas je Avrilin bratr. Spolu s ním je můj nejlepší strážce, elfský bojovník, a především přítel.

Jen klídek princezno, to nám došlo zasmál se Snížek, ale Veragin ho zpražil ostrým pohledem.

To ty se uklidni, Sněhu zasyčel.

No dobře. Te , když jsme se všichni představili, dovolte, princezno, abychom odjeli na náš hrad Santiel. Bude nám ctí pohostit vás před tak dlouhou a nesmírně nebezpečnou cestou a uvítat v naší zemi, navrhl princ Falien.

Ano, ale nesmíme tam zůstat příliš dlouho. Tato léčka nás už tak dost zdržela. Váš král se jistě neurazí, ale zajedeme na hrad jen kvůli zásobám na cestu. Jistě to všichni chápete, vysvětlila mírným hlasem Aranis.

Ano, Valgar už dávno vyslal své poskoky, aby našli jednorozce, nesmíme se příliš zdržovat, dodal Eleas a přelétl všechny očima barvy půlnoční modři.

Ovšem. Otec si te nejspíš dělá obavy o váš život. Bude nesmírně š asten, až vás uvidí živou a bez úhony, princezno. A zajisté bude souhlasit i s tím, abychom si na Santielu vyzvedli jen zásoby a hned vyjeli na cestu, schválil návrh Falien. I když je nejspíš jisté, že i kdyby s nimi nesouhlasil, stejně by to udělali tak, jak řekla princezna Aranis.

Vyjeli na cestu přeptal se Snížek, jako by neslyšel, i když ve skutečnosti slyšel moc dobře. To pojedem jako na koních

To pojedeme. Je s tím snad nějaký problém podivil se Falien.

To teda je zaškaredil se Snížek. Nemám koně rád Sou tupý a neohrabaný Je jim úplně fuk, kam s těma svýma tvrdýma kopytama šlapou rozčiloval se.

Veragin, který stál vedle Aranis, si všiml, jak se na Snížka nechápavě dívá. Naklonil se k ní a řekl tichým hlasem: Má z nich strach. Bojí se, že ho kopnou nebo rozšlápou, a usmál se.

Já to slyšel naježil se Snížek.

Ale no tak, Sněhu Vždy je to pravda, dobře to víš bránil se Veragin.

Já se těch přerostlejších poníků nebojím Jasný

No jo pořád Jak chceš.

Eleas je pozoroval s úsměvem na tváři. Nemějte obavy, mistře Snížku. Konečně opravdu nejsou tak nebezpeční, jak si myslíte. A rozhodně vás nepošlapou, když jim to nedovolíme. Ani nebudou moci, jestliže pojedete v sedle se svým společníkem.

Eleas Snížka zřejmě přesvědčil, protože už nic nenamítal, a konečně se vydali na cestu k Santielu. Celou dobu šli Kelonským lesem a cesta jim trvala asi dvě hodiny. Stromy, především smrky a borovice, se tu tyčily do výšky a obloha byla jasná. Tu a tam rostly těsně vedle sebe různé opadané keře s barevnými bobulemi. Cesty ležely kameny porostlé žlutým mechem a uvadajícím kapradím.

Veragin šel se Snížkem vzadu a přemýšlel, co te bude dělat. Dobře věděl, že se k hradu nemůže v žádném případě ani přiblížit. *„Musím něco vymyslet. Za chvíli už budeme u Santielu, nemohu se tam vrátit. Vojska mě teď všude hledají, to by tak scházelo, abych jim ještě sám vlezl přímo do rukou,“* pomyslel si.

Vpředu šel princ Falien s Eleasem, kteří se během společného pátrání po Aranis spřátelili. “ a nimi kráčely Aranis s avril, pak Veragin se Snížkem a na konec tři vojáci, nejspíš Falienova stráž. Veragin s úlevou zjistil, že ho vůbec nepoznali.

©ekni mi, Aranis, jaký máš pocit z Veragina zeptala se přítelkyně avril.

Nevím, zdá se mi hodně tajemný a uzavřený. Ale cítím, že má dobré srdce i úmysly, že mu opravdu můžeme důvěřovat, odpověděla zamýšleně Aranis.

Myslím si to samé, souhlasila avril.

Příliš jsem mu ze začátku nevěřila, ale pak, když riskoval svůj život, aby tě zachránil, jsem pochopila, že mluvil pravdu. A kdyby byl zrádce a patřil k stoupcům Valgara, mohl se přece přidat ke kirlopům, když jsme tě zachraovali, a snadno mě tak vyřídil.

To máš pravdu. A má krásné oči avšak trochu smutné, zračí se v nich velká bolest, odpověděla Aranis nepřítomně. avril se na ni zasmračeně podívala. Ž si zvykla, že Aranis viděla věci, kterých si ostatní obvykle nevšimli. Byla vnímavá a ve všem viděla krásu. “ e všeho nejvíc ale milovala přírodu. Možná právě tato láska jí propůjčovala ono kouzlo, jímž Veragina očarovala, a krásu i něhu, kterou na všechny působila.

avril povytáhla obočí a šibalsky utrousila: Tak krásné oči

Aranis na ni s úsměvem pohlédla, ale nic na to neřekla. avril se pro sebe jen ušklíbala a raději už také mlčela.

Po chvíli vyšli z Kelonského lesa a nádherný Santiel měli na dohled. Jeho tři vysoké věže se v dáli pronikavě třpytily jako čistý křišťál a svou majestátností a půvabem musely ohromit každého příchozího. Blížili se k Druhé bráně v podhradí, kde se rozkládalo město Alos. Hlavní brána, kterou Veragin minulou noc z hradu unikl, byla na druhé straně přímo naproti Kelonskému lesu, tam, kam už město nesahalo.

Hele, te mi došlo, že my tam vlastně nemůžeme. Chytli by tě zašeptal Veraginovi vyjeveně Snížek.

Neříkej. To jsem rád, že ti to taky došlo. Já si s tím lámu hlavu už celou cestu, zabručel Veragin. Ale žádné strachy, už mám plán, jak z toho vyvážnout, aniž by ostatní pojali nějaké podezření.

A co si zase vymyslel? zeptal se Snížek pochybovačným tónem.

Tak se dívej a poslouchej. Veragin vyrazil přímo k Aranis: Princzno. Můžu s tebou mluvit.

Ovšem, děje se něco, odpověděla elfka a trochu ustaraně na něj pohlédla.

Ne, jen to, že my se Snížkem s vámi do hradu jít nemůžeme. Ž před tím, než jsem zaslechl v lese dva kirlopy, jak se baví o vašem přepadení, jsme měli se Snížkem namířeno právě sem do Alos. Musíme si tu něco zařídit, zvláště Snížek tu má jednu neodkladnou věc. Jeho láska totiž žije právě tady ve Alos. Musíme ji se Snížkem najít, aby se s ní mohl rozloučit, chápeš? Sejdeme se na kraji města u hostince Boba špuntíka. Souhlasíš?

Ano, tak dobře. Takže u Boba špuntíka, souhlasila Aranis, i když, jak si Veragin domyslel, netušila, kde hostinec leží. Ale věděla, že to jí vysvětlí princ Falien.

Nedělej si starosti, vysvětlím to ostatním, řekla nakonec s pochopením.

Veragin se s potutelným úsměvem vrátil zpět ke Snížkovi, který se tvářil více než popuzeně.

Cože? Cos jí to tam říkal za blbosti? Tobě přeskočilo ne? Co si te o mně pomyslí? Já žádnou lásku nemám. A nikdy mít nebudu. Holky

sou úplně divný. Nechápu vás dvounohý, jak to s nima můžete vydržet. Co na nich vidíte tak úžasného? To, co si řek, odvoláš. Dálej prskal Snížek nasupeně.

Dokážeš pochopit, že tohleto byl ten můj plán. Nic lepšího, proč nejít do hradu, mě nenapadlo. Tak pořád nereptej. Měl bys mi poděkovat, že jsem nás zachránil. A poj už, nestůj tu na místě a pohni sebou. ohradil se Veragin a zamířil přímo do alos.

ZNOVU VE WALOS

Aranis hleděla na Santiel s obdivem a nehynoucím úžasem: Naši mudrcové měli pravdu – Santiel je nádherný. Ano, princezno, vítejte ve městě – alos, na hradě Santielu, v sídle Prvního krále Eoglina, oznámil hrdě princ Falien a vzhledl k třpytícímu se hradu.

Santiel majestátně shlížel na nové příchozí i na svůj lid z – alos. Sluneční jas ho obklopoval ze všech stran a odrážel se od třpytivých úlomků křišťálu v jeho omítce, takže to vypadalo, jako by byl zasypán tisícem zářivých a blýskajících se hvězd. Když jste na něj pohlédli přímo, museli jste přimhouřit oči, jak vás ta záře oslepovala. Těžko říct, zda na něj byl krásnější pohled ve dne, nebo v noci.

Eleas se naklonil k – avril a se zrakem upřeným na tři překrásné věže jí pošeptal: Klidně se s tebou budu přít, ale tato stavba se vyrovná elfským palácům.

Není třeba se přít, bratříčku, souhlasím s tebou, odpověděla – avril uznale.

Veragin jen tiše poslouchal obdiv svých společníků a hlavou se mu přitom honila spousta myšlenek.

„Všichni ho obdivují a žasnou nad jeho krásou. Jen já necítím totéž. Nemohu... Tenhle hrad mi přinesl jen trápení a starosti. To tady to před lety všechno začalo... Nejspíš se na něj nikdy nebudu moct dívat stejnýma očima jako ostatní. Nenávidím ho.“

Jéžiš – Co na tom hradu všichni viděj – Vždy – je to jenom obyčejnej barák jako každěj jinej – ozval se Snížek a nechápavě na Santiel zíral.

Veragin s úsměvem pohlédl na svého malého přítele. Snad poprvé s ním plně souhlasil.

„No, tak alespoň nejsem sám, kdo na něm nevidí nic tak úžasného.“

“a okamžik vkročili mezi vysoké domy – alos a elfové si přes záda přehodili dlouhé, temně šedé pláštěnky a natáhli kápě přes obličej. Eleas pohlédl na nechápavě se mračícího Veragina a s úsměvem vysvětlil:

To aby nás lidé nepoznali. Pojali by podezření, že se něco děje, když k vám po tolika tisících let znovu připluli elfové. A to si král nepřeje.

Veragin jen přikývl, konec konců slyšel samotného krále, jak Orlinovi důrazně říká, že se jeho lid nesmí o probuzení zla nic dozvědět. Báł se paniky a zoufalství.

Aranis kráčela s Falienem vpředu, přičemž očima stále visela na blyštivém hradu.

Matka mi vyprávěla o Modré zářivé hvězdě, jak by se ve vašem jazyce hrad nazýval. Ale vy jste se rozhodli ponechat mu původní elfský název – Santiel.

Ano, má paní. Elfové ho pomáhali stavět společně s mým lidem. Opatřili ho svými kouzly, vdechli mu život. Je čest nazývat ho ve vašem jazyce, odvětil s úsměvem princ.

Matka mu dala ochranu před zlými kouzly, dodala tichým hlasem Aranis a také se usmála.

erný čaroděj si ho magickou silou nepodrobí.

Ale vojenskou silou by mohl

Ve městě bylo plno lidí, víc než obvykle, protože se zrovna pořádaly trhy a přijela spousta obchodníků. – ličky i malá náměstí byly zaplněné tísňícími se davy. Ve tvářích měš anů nebyl znát žádný strach nebo neklid. To znamenalo, že o povstání zla nemají ještě potuchy.

“dále se, že domy jsou značně staré, musely tu stát už celá staletí. Dvou a třípatrové domy, stojící vedle sebe v úhledných řadách, byly vystavěny z bílého nebo modrého, věkem už značně oprýskaného a otlučeného kamene. Měly šindelové a doškové střechy s mnoha zalátanými dírami. Větší a honosnější domy se pyšnily i malými balk nky s točitým zábradlím z bílého dřeva. Před každým z nich se nacházela

kamenná terasa s nízkým bílým dřevěným plotem a s rozvrzanou lavičkou a stolkem z bílého dřeva. Alós působil starodávně a vznešeně. Ale také trochu chladně a zádně.

Aranis a ostatní procházeli uličkou mezi spoustou stánků plných různých věcí: sošek ze dřeva i kamene, váz, šperků a všelijakých ozdob, přívěsků, obrázků, ale i jídla a šatů. Prodávající pokřikovali na kolemjdoucí, mávali rukama a předbíhali jeden druhého. Ženy se společně radily u stánků nad nabízeným zbožím nebo stály u svých velkých domů a hlasitě se smály. Muži se dál věnovali svým pracím – tahali těžké povozy se sklizenou úrodou z okolních rozlehlých polí a plání, valili sudy, kováři kovali koně a kuli železo, truhláři seděli před domem a opracovávali dřevo. Děti se honily uličkami, tahaly matky za sukně a ukazovaly drobnými prstíky na hračky, jež by chtěly koupit. Navíc se zdálo, že se tu potuluje dost pocestných, kteří se přišli podívat na trhy nebo prostě jen tak bloudili světem. A ulicemi se ozýval hlasitý hlahol a povyk.

Veragin se Snížkem se náhle zastavili. Takže se uvidíme později

Aranis se jen usmála a kývla na souhlas, ale princ Falien se ozval: Jak to? Copak vy nejdete s námi

To je v pořádku, Faliene, já vám to vysvětlím, zarazila ho Aranis.

Falien se netvářil příliš nadšeně, asi se mu nelíbilo, že nebude mít Veragina se Snížkem neustále na očích. Bylo vidět, že jim ani za mák nevěří. Ale musel jít společně s ostatními na hrad.

Když se Veragin i Snížek ztratili v davu, nasadil si Veragin opět kápi a jeho hluboké oříškové oči pátraly po okolí.

Co budeme dělat te – zeptal se ho Snížek.

Te – se budeme snažit, abychom nenarazili na stráž, odpověděl Veragin stručně. V jeho hlase byla znát ostražitost.

Fajn, to můžeš dělat ty. Ale já bych si třeba něco koupil. Nemáš peníze

Moc ne. Co bys zas chtěl

No, nevím jak ty, ale já bych docela něco zakousnul. Celej den sem nejed

Hm. Asi máš pravdu. Koupím něco k jídlu, souhlasil nakonec Ve-

ragin a vyndal z kapsy kožený měšec. Rozhlížel se kolem, až si vyhlédl stánek, kde bylo na výběr dost jídla, a přistoupil k němu. Vzal bych si tu šunku a bochník chleba. A také uzené ryby a jablka, poručil si a pohlédl na prodávajícího s propadlými tvářemi a hranatou bradou. Muž vypadal nezdravě pobledle. “adával se na Veragina zvláštním pohledem a pak se zeptal: Neznáme se odněkud, pane

Veragina to překvapilo. Odkud by ho ten obchodník mohl znát A tak jen zavrtěl hlavou, že určitě ne.

No, já nevím, pane, ale jsem si jistý, že už jsem vás někde viděl. Odkud pocházíte Jste z alos nedal se odbýt obchodník.

Ne, to tedy nejsem. Pocházím z daleka. “e západu, odpověděl Veragin trochu nevrle. Nerad se vybavoval s cizími lidmi a ze všeho nejvíc nesnášel vyzvídání.

“e západu přeptal se obchodník a začal konečně balit jídlo. A neznáte náhodou vesničku Palonilli

Ano, znám, připustil Veragin stroze a doufal, že už se obchodník přestane vyptávat. Ale mylil se.

“náte vykřikl nadšeně mužik a v jeho prázdných, vyhaslých očích se zablesklo.

Opravdu To je náhoda Ale já věděl, že jsem vás už viděl. Já v Palonilli vyrůstal, ale te už tam bohužel nežiju. Mám na ni totiž moc ošklivé vzpomínky, víte Před třemi lety tam vtrhli dva netvorové. Bylo to strašné, to vám řeknu. “ačali zapalovat naše domy Chtěli vypálit celou vesnici Číkalo se, že jsou to nejsilnější stoupenci čaroděje Valgara, kterého moudrý a mocný čaroděj Orlin vězní. Že prý se snažili nastolit chaos a strach, aby se Valgar vrátil, aby byl osvobozen Chápete to Hrůza “abýjeli lidi jeho jménem Celá vojska našeho krále po nich pátrala A ještě stále pátrá. Kdo ví, kde řádí te . Číká se, že náš pan král eodhen je jejich dopadením úplně posedlý. Však je to také dobře, no ne Jen chce náš svět zbavit zla, co tu ještě po Valgarově zkáze přebývá. I když ono tu přebývá už po celá staletí. Co my víme, kde se tu vzalo V zemi dobra Ale rozumíte, co by to znamenalo, kdyby se podařilo černému čaroději uniknout z Orlinových rukou To by bylo příšerné, ani nechci pomyslet erný čaroděj má strašlivou moc Ne-

zastaví se před ničím. Prý přímo miluje černou magii a je posedlý temnotou. Krutost a zloba, ty se skrývají v jeho srdci. Tedy jestli vůbec nějaké srdce má, že – rozpovídal se chlapík, přičemž Veraginovi pečlivě balil šunku.

Však jsem také v Palonilli ztratil blízkého člověka. Má žena zahynula při vypalování vesnice – pokračoval trochu posmutněle.

Ty zrůdy ji zabily. Ještě jsem tu bolest nepřekonal, byla moje všechno, víte. Děti jsme plánovali, ale oni mi ji vzali. Vzali mi všechno. Však jste o nich jistě také slyšel, o těch netvorech. Čká se jim Mordatové. Oni jsou to jediné opravdové a velké zlo, co naši zemi po Valgarově pádu potkalo. Tumaťe, tady je to jídlo.

Veragin však stál jako opařený a ani se nepohnul. “arytě civěl do prázdna, daleko před sebe, a hlavou mu vířila spousta myšlenek. Náhle se mu oči, zahalené z části kápí, nepatrně zaleskly.

Pane. Pane. Je vám něco – ptal se ustaraně obchodník a znepokojeně si ho prohlížel.

Ale Veragin jen zatřepal hlavou, aby zatlačil nabíhající slzy, a mnohem vlídnějším hlasem muži odpověděl: Ne, nic. Mockerát děkuju. A – je mi to moc líto. Opravdu. Nashle – Popadl jídlo a odešel.

Snížek seděl opodál a čekal, co Veragin přinese k snědku.

Tady máš uzenou rybu, zamumlal Veragin, když se vrátil, a hodil kočkorohovi velký balík.

Mmmm. M – am Hele, co ti je. Si nějakaj divnej, ne – vyzvídal Snížek a olízl si tlamičku.

Ne, co by bylo – odsekl Veragin podrážděně.

No já nevím. To mi řekni ty.

Nechci o tom mluvit, jasný, Sněhu. Hlavní je, že jsem zjistil, že si lidé ještě pořád myslí, že Valgar je uvězněn u čaroděje Orlina.

No, vono nebude trvat dlouho a všichni se dozví, co se tady děje. Klepy se šířej rychle, vždy – víš – prohlásil Snížek trochu vážnějším hlasem a připadal si strašně důležitě.

Aranis a ostatní se zatím prodrali stísněným davem k masivní Druhé bráně z bílého dřeva. Tyčila se do výšky několika metrů, byla honos-

ná a půvabná. Podobala se branám elfských paláců a měst. A byla otevřená.

Stáli u ní dva strážní. V ruce drželi dlouhá kopí, a jakmile uviděli prince Faliena, sklonili hlavy na pozdrav a nechali ho i s družinou projít. Elfové se i s princem se ocitli na prostorném kruhovém nádvoří, v jehož středu se tyčily tři oslnivě zářivé modré křiš álové věže. Kolem nich byly zelené záhony osázené tyrkysově modrými a fialovými růžemi a nádvoří bylo krásně vydlážděné hladkými kulatými a oválnými kameny. Po levé straně za věžemi byla vidět část velké stáje a na hradbách, které obepínaly celé nádvoří, hlídkovali vojáci. Princ vedl své přátele ke vchodu do nejvyšší věže Eleanor.

Aranis musela přimhouřit oči, jak se od blýskavých stěn i hradeb odráželo slunce a zalévalo celé nádvoří zlatavým jasem. Až když ohromnými dvoukřídlymi dveřmi vkročili do Eleanor, záře pominula. Stáli nyní v prostorné vstupní hale, jež jako by byla zalita modrobílým světlem. Mramorové stěny ozařovaly sluneční paprsky, dopadající sem dlouhými obdélníkovými okny s namodralým sklem. Hala ústila v široké chodby napravo i nalevo, jimiž se procházeli dvořané, poddaní i sloužící a strážní. Avšak Falien je vedl stále rovně až k úzkému vysokému schodišti.

ekala je nyní spousta schodů. Když konečně vystoupali do poslední chodby pod věznicí, kde se nacházela královská komnata, Aranis si nemohla nevšimnout Fialového plamene v pochodních na zdech.

To je Fialový plamen. Dech draků. Síla Fénixe, poznamenala s posvátnou úctou.

Ano, Fialový plamen je zdrojem Fénixovy síly. Dává mu moc ovládat všechny živly a střežit je. Chrání vodu, ohe , vzduch i zemi, doplnil ji zasněně Eleas a Aranis ještě tiše dodala: Na celém světě žije jen jeden jediný pták Fénix, znovuzrozený z ohně a popela. Až přijde jeho čas, shoří a z vlastního popela se znovu narodí. Byl starým přítelem mé matky nyní však přebývá zde v ilandgarii, aby dohlížel na zemi dobra a navštěvoval nás se zprávami o nových věcech, jež v Anlidi-lira nezachytíme.

Falien se hrdě napřímil a usmál. Ano, tak to je. Fialový ohe je darem od Fénixe.

Santiel je krásný i zevnitř, řekla poté Aranis, přičemž se princ do slova nadýmal pýchou.

Ovšem, přitakal.

Jistě znáte prastarý příběh o Prvním králi, o Eoglinovi, má paní

Jistěže, usmála se Aranis vlídně. Ale ráda si poslechnu, jak se vypráví mezi vašimi lidmi.

Jen co bude čas, povím vám jej, princezno.

To již ale vcházeli do velké královské komnaty, kterou opět hlídali dva strážníci. Ihned je vpustili dovnitř. Strop vyzdobený malbami podíraly čtyři vysoké mramorové sloupy, zdobené křišťálem. V kamenných zdech se sléval mramor a jantar, což tvořilo nezvyklý a impozantní pohled. Fialové hedvábné závěsy rámovaly na pravé i levé stěně obrovská okna, skládající se ze stovek miniaturních šerškově fialových sklíček, jimiž do komnaty dopadal sluneční jas a oteploval i zútulou celou rozlehlou místnost. Na stěnách visely obrazy jednorozců a v koutech komnaty od podlahy až ke stropu se tyčily velké sochy elfů a králů. Až úplně na konci místnosti seděl na trůnu král Eodhen mezi dvěma sochami hluboce zamýšlených elfů v dlouhých tunikách. “ a ním se nacházely další dvoje dveře.

Jakmile král spatřil svého syna se třemi elfy po boku, ustaraná tvář se mu rozzářila štěstím a úžasem. Vstal, rozpráhl ruce a spěšným krokem k nim zamířil.

Můj synu Díky bohu vykřikl s úlevou a položil ruce synovi na ramena. Pak pohlédl na elfy a oči se mu rozšířily radostí.

Neuvěřitelné Konečně se setkávám s elfy. S těmi, které jsme zatím znali jen z obrazů a soch, z pověstí a dávných legend. Stvořitelé ilandgarie A jedna z vás, ctěné paní, musí být princezna Aranis.

Ano. Já jsem princezna Aranis, dcera Aéstis, královny elfů. Je pro mne nesmírná čest, poznat krále celé ilandgarie, můj pane.

Věřte má princezno, že pro mne je to čest ještě mnohem větší, setkat se s královnou země, s budoucí královnou elfského lidu, rozplýval se král a hluboce se jí uklonil. Poté přivítal i avril s Eleasem a pozval je ke stolu, který stál napravo v místnosti, u velkého okna, kterým se do místnosti mihotavě snášely sluneční paprsky.

Promi te králi, ale nemůžeme se tu zdržet. Jistě chápete, že nás tlačí čas, vysvětlila mu Aranis, když všichni usedali ke stolu a král chtěl dát pokyn sloužícím, aby přichystali velkou hostinu.

, ano. To je pravda, připustil eodhen trochu zasmušile.

Když mi Falienovi vojáci přinesli zprávu o přepadení kirlopy a o vašem únosu, začínal jsem propadat panice. Opravdu mne velice zarmoutilo, že hned po vašem příplutí k našim břehům po tak dlouhých letech zahynulo tolik elfských strážců.

Věřte, že nás to zarmoutilo ještě mnohem více, můj pane, přitakala sklesle Aranis.

Ale jejich oběť nebyla zbytečná. “emřeli pro záchranu světa, abych mohla já za pomoci svých strážců a vašeho syna vykonat svůj úkol a naplnit tak svůj osud.

Král přikývl.

Přišli jsme jen pro zásoby, otče, oznámil králi Falien.

My s sebou samozřejmě máme své jídlo, dodala Aranis. Ale princ Falien říkal, že jste pro nás nechal připravit další zásoby.

Jistěže, přikývl král s naprostou samozřejmostí.

Alespoť to pro vás mohu udělat. Poté se na chvíli odmlčel, ale vzápětí podotkl trochu ustaraně:

Dobrá. Konec konců bude nejlepší, když se do Ismires vydáte co nejdříve. Je to dosti daleko. “zásoby na cestu už máte připravené, jen bych vám chtěl ještě předat mapu ilandgarie a probrat s vámi vaši cestu, souhlasíte, princezno Aranis

Ale jistě.

Jeden ze sloužících přinesl složenou, trochu pomačkanou a zažloutlou mapu, král ji rozložil na stole a všichni se nad ní sklonili.

Na severu se rozkládala země Etelwen konečný cíl celé výpravy obklopená Bílým lesem. Napravo, vedle Etelwenu, se tyčily Sněžné hory, nejrozsáhlejší a nejvyšší pohoří celé ilandgarie. Skoro celý rok byly pokryty sněhem a ledem a nikdo v nich ani v jejich okolí nežil. Pod nimi byla velká Sluneční poušť, přes kterou ještě nikdo nedokázal přejít živý, a pod pouští se tyčily další hory Měsíční. Čákal se, že v nich žijí trpaslíci a že pod celými horami jsou obrovské doly s vel-

kým přírodním bohatstvím zlatem, stříbrem, rubíny, diamanty, rudami, různými kovy i křišťály. Dále na středovýchodě protékala i-landgarií nejdelší řeka íla, na jejíchž úrodných březích stála spousta vesnic a malých měst. Na východě se do ní vlévala řeka Dolos, která tekla ze Sněžných hor. Řeka Fosilioon se vlévala do moře těsně u Kelonského lesa, táhnoucího se po celém východním pobřeží. Kelonský les z velké části obklopoval i hrad Santiel s hlavním městem íalos. Na jihu se rozprostíral hustý “erovský les, kterým protékala řeka Milia, a pod ním u mořského pobřeží ležely vesnice Ismires, Gilli, Nina a íilien. Na okraji pobřeží se rozkládaly Srdcové ostrovy. Řeka Milia oddělovala tyto vesnice od Rubínového údolí a od několika dalších vesnic. Nad údolím leželo velké jezero Alanta, z kterého pramenila řeka íla, tekoucí na sever. Naopak se do něj vlévaly řeky Nira a íeo, přitékající z nejnižších hor Dragor, sídla draků. Dále na západě rostl největší Tmavý les, kde se tyčila nejvyšší hora ílandgarie Karkadúr a kde leželo Stříbrné jezero. Na západním pobřeží bylo několik vesnic a oopodál v moři Démantový ostrov. Severozápad byl pustý a neosídlenný, pramenilo tam jen nemnoho řek. Tato místa bývají z velké části stále pod sněhem. Nachází se tam pouze jediné sídlo, a to Nimilied, pevnost moudrého čaroděje Orlina. Jak se Orlin dostal z takové dálky až na Santiel se dozvíme později.

Král pohlédl na mapu.

Takže tohle je náš svět, vydechl s úzkostí, když si představil, že by vše mohlo zaniknout.

Ano. Naše cesta bude předlouhá, přemítal Falien.

Teď musíme projít ještě částí Kelonského lesa a pak přes “erovský les až k Ismires, tady.

A ukázal na vesnici. Tam musíme najít jednorozce a pak se vydat na západ přes hory Dragor a Tmavým lesem až do Etelwenu. Jinudy se jít nedá. Kdybychom chtěli obejít jezero Alanta a jít přes vesnice u íili, narazili bychom na Měsíční hory a Sluneční poušť a ty bychom přejít nedokázali.

Dobře. Jednoduché to nebude, ale dá se to zvládnout, řekla sebejistě íavril.

Jen by mě zajímalo, kde se schovává ten bídák Valgar. Mohl by být třeba v Sněžných horách. Nikdo tam přece nežije ani nechodí.

Moji vojáci už dostali za úkol tu oblast propátrat, ale bude to velice obtížné a Orlin navíc říká, že to stejně nemá žádný smysl. Valgar se chrání nějakým silným kouzlem a nenechá se najít, vysvětloval pochmurně král.

Tak dobrá. Myslím, že te už je vše jasné a měli bychom vyrazit. Dám připravit koně, řekl odhodlaně princ a ještě kývl na otce.

Potom bych se s tebou ještě rád rozloučil, otče. Abys mi mohl dát sbohem, dodal s úsměvem a vydal se do stájí. Ve dveřích se ale ještě otočil.

Otče, a Cassandra je ve svých komnatách
eodhen se slabě usmál.

Ano je, synu. Ź na tebe čeká.

Falien jen nepatrně pokýval hlavou a zmizel v chodbě za dveřmi. Král za ním ještě chvíli hleděl, než Aranis a její druhy vyběhli:

50

Poj te prosím za mnou, zavedu vás pro zásoby a pak do královských stájí. A vedl je ven z komnaty.

Můj pane, chtěla jsem vám ještě sdělit, že se k naší výpravě přidá jeden mladík, je to výborný bojovník a chce nám pomoci, oznámila mu Aranis.

No, když myslíte, že je důvěryhodný, proč ne. Musí to být vskutku odvážný chlapec. A jde tedy s vámi, princezno Aranis. Te už vše závisí na vás.

Když jim král předal zásoby na cestu, zavedl je ke stájím, kde se s nimi i se svým synem rozloučil. Bylo na něm znát, že má o Falienu velkou starost, avšak byl to silný muž a dobrý král. Ještě jednou popřál Aranis ze srdce štěstí a poté je opustil.

Stáj stála na nádvoří u zadních hradeb za zády tří věží a kolem ní se tyčila ohrada s několika pobíhajícími plnokrevníky. idé, kteří nádvořím procházeli, si skupinku zvědavě prohlíželi, avšak elfové byli opět zahalení v pláštích s kápěmi, takže je nikdo nepoznal. Přesto v měš a- nech vzbuzovali tajemní cizinci zvědavost.

Stáj byla obrovská a měla tvar dlouhého obdélníku.

Na pravé i levé straně u zdí z bílého kamene s malými okny byla ko ská stání i s ko mi, jen jedno osamocené velké stání stálo úplně vzadu. Strop byl podepřen dřevěnými sloupy, na kterých byly zavěšené pochodně s Fialovým plamenem. Kamennou podlahu pokrývala ušlapaná sláma. Vpředu před stáními se nacházel kruhovitý prostor, kde už čekal princ Falien s pěti osedlanými ko mi.

Vybral jsem ty nejlepší koně, oznamoval spokojeně. Já pojedu na tomto hřebci, ukázal na silného koně se žlutou srstí a krátkou bílou hřívou i ocasem. Bylo vidět, že je to ušlechtilé zvíře. Hlavu držel hrdě zdviženou a nohy měl štíhlé a dlouhé.

Je to vytrvalý ků , vi Kyme řekl pyšně Falien a poplácal Kyma po zádech. Pak ukázal na plavého koně vedle sebe s ocasem i hřívou černou jako uhel. Měl černé dokonce i nohy a čumák a jemnou hlavu dopl oval tvrdý pohled. Byl to krásný ků .

Table klisna je pro tebe, avril. Jmenuje se Jasmin. Je poslušná a rychlá.

Vedle klisny stál bělouš s černou hřívou i ocasem. Byl velký a svalnatý s dlouhou srstí kolem kopyt.

Ten bělouš patří tobě, Eleasi, jeho jméno je Melas. A támhle ten velký, ten je pro Veragina. A kývl hlavou směrem k vysokému silnému, kaštanově hnědému koni s černou srstí kolem očí a u kopyt. Hřívou i ocas měl také černé a poměrně dlouhé. Hřelec měl hrdý pohled a netrpělivě pohazoval hlavou.

Je trochu neposlušný, ale snad ho ten kluk zvládne, dodal Falien pohrdavě. Ž od začátku si s Veraginem nepadli do oka.

A table jemná klisna je pro vás, princezno. Je moc hodná a klidná, usmál se nakonec Falien a pohladil po hlavě mandlově hnědou klisnu.

To určitě je. Ale je připravena na tak nebezpečnou a namáhavou cestu Myslím, že ne, princí, namítla Aranis laskavým hlasem a pohlédla na klisnu, které jakoby rázem spadl kámen ze srdce.

Ale jděte, princezno. Je to přece jenom ků , udělá, co se mu řekne, přesvědčoval elfku Falien.

Ne, princí, není to jen ků . Je to především živá bytost, která má city jako my. A já cítím, že na takovou cestu není připravena. Vidím jí to na očích. Chci, aby tady zůstala, řekla Aranis důrazně a její pohled sklouzl dozadu do jednoho ze stání, odkud vycházel dost velký rámus.

Co je tam vzadu Proč je tam takový hluk

Je tam jeden z našich plnokrevných hřebců. Je ale moc divoký, nechce se nechat zkrotit. Je strašně tvrdohlavý, odpověděl Falien.

Aranis se do stání šla ihned podívat a ostatní se zájmem zaměřili za ní.

Ale princezno, tenhle hřebec není pro vás. Vždy jsem říkal, že je moc divoký varoval ji Falien.

Aranis si dokáže poradit s každým zvířetem. Je královnou země. Příroda jí naslouchá a ona zas naslouchá přírodě, a tím i všem zvířatům. Dokáže se spojit s jejich myslí, vysvětlil mu Eleas a Falien udiveně nadzvedl obočí.

Aranis nahlédla do zadního stání a spatřila nádherného koně. Velký mohutný černý hřebec stál na místě, dupal kopytem, házel hlavou a ocasem mrskal ze strany na stranu. Srst se mu nádherně leskla jako ta nejtemnější noc a dlouhá hříva mu spadala až do vzdorných očí, plných energie a odvahy. Nohy byly silné a kolem kopyt měl dlouhou srst. Vypadal majestátně a hrdě.

Je překrásný vydechla Aranis s úžasem, otevřela dveře od stání a vešla dovnitř.

Proboha princezno Co to děláte vykřikl zděšeně princ a chtěl jí stáhnout zpátky. Ale avril mu v tom zabránila. Nech ji, princí. Ona ví, co dělá.

Aranis přistoupila k hřebci a ten začal zuřivě řehtat a dupat kopyty. Elfka se mu zadívala hlubokým pohledem do očí. Chvilí se nic nedělo, ale pak se ků náhle uklidnil, sklonil hlavu a přišel k ní blíž. Aranis ho něžně pohládila po hřívě a laskavým hlasem zašeptala:

Ette lili amos

No páni Co to znamená zeptal se Falien nevěřičně a omámeně hleděl na princeznu a černého hřebce.

Ve vašem jazyce to znamená: Já ti rozumím, odpověděl pohotově Eleas a přátelsky se usmál.

To je úžasné Ten hřebec se předtím vůbec nedal zkrotit žasl princ.

Já si ho vezmu. Jak se jmenuje usmívala se Aranis.

Adalas se jeho jméno.

Adalas to je elfsky. “namená to vítr, zaradovala se princezna a hladila hřebce po čele.

Myslím, že te už můžeme vyrazit prohlásila slavnostně avril.

Veragin se Snížkem měli namířeno k hostinci u Boba š puntíka. Veragin celou cestu nepromluvil ani slovo a Snížka už to dost zlobilo. Od hostince je dělilo jen pár domků, když si Veragin povšiml, že několik metrů před nimi jde trojice strážných. Všude bylo plno lidí, takže si jich strážní nevšimli, ale Veragin na to hned upozornil Snížka:

Naproti jdou tři vojáci.

Co Kde Jak to začal okamžitě panikařit Snížek.

klidni se Chovej se přirozeně, hledají mě, ne tebe. Doufejme, že mě nepoznají. A natáhl si kápi ještě víc přes obličej.

To chceš jako klidně projít kolem nich Ty ses snad zbláznil

Čkám, aby ses uklidnil, Sněhu. Nic jiného nám nezbývá, není kde se tu schovat, uklid oval ho Veragin a upřeně sledoval strážné, jdoucí přímo proti němu.

Jak můžeš bejt tak klidnej Co když tě poznaj

Tři vojáky zvládnou.

Cože To snad ne Ale pak po nás půjde celé vojsko Snížek byl tak vyděšený, že při poslední větě až nadskočil.

Nikdo po nás nepůjde, když je všechny zabiju. Pak nikomu neřeknou, že mě tu viděli.

“ abiješ Snad by stačilo omráčit je a zdrhnout, ne A vůbec Co lidi “ ačnou panikařit

Sněhu přesta . “ ačínáš mě znerv z ovat. Nějak to dopadne, ale znovu chytit se nenechám.

Stráže se k nim blížily a Snížek byl pořád nerv znějš.

Ve chvíli, kdy kolem nich strážní procházeli, stiskl Veragin pevně rukoje meče, připravený ho použít. Díval se do země, ale Snížek si

dobře všiml, že jeden ze strážných se na něho podíval. Pokračoval sice s ostatními dál v chůzi, ale ještě se za Veraginem dvakrát otočil.

f oddechl si kočkoroh hlasitě. Nepoznali tě.

©kal jsem to. Poj , už budeme u špuntíka, pobídl ho Veragin chladně, jako kdyby mu to bylo všechno jedno. Ve skutečnosti se mu ale také ulevilo, když ho stráže nepoznaly.

Hostinec u Boba špuntíka stál úplně na konci města. Byla to stará oprýskaná dřevěná chalupa s doškovou střechou a komínem z cihel, z kterého se valila černá oblaka kouře. Okolo hostince se stáčela udušaná široká cesta lemovaná Kelonským lesem. Před krčmou bylo posezení na kamenné oplocené terase a u sukovitého plotu rostly růžové květiny. Venku seděli tři muži s dřevěnými püllitry piva a skvěle se bavili. Nejspíš měli už dost upito.

Vochlastové okomentoval je znechuceně Snížek. To chceš jít dovnitř

54

Ne. Je tam moc lidí a ti si všímají, kdo přichází. Ne jako lidé ve středu města, kterým je jedno, koho potkají. “ ůstaneme tady a počkáme na Aranis a ostatní, rozhodl Veragin.

ž sem se lek, že budeš chtít jít dovnitř, ušklíbl se Snížek a pohodlně se usadil ke stolu na poškrábanou a trochu ulepenou lavičku vedle Veragina. Pak si všiml, že se po nich ti opilí muži otáčejí a něco si šuškájí.

Možná by sis měl sundat tu kápi. Ty vožralí chlapi na nás pořád čuměj Myslim, že sou zvědaví, proč ji máš na hlavě.

Veragin přešel trojici lhostejným pohledem a pak znovu promluvil k Snížkovi: Nic si sundávat nebudu, nemám důvod.

“ a okamžik k jejich stolu přicupital malý obtloustlý chlapík s rozzářeným úsměvem a malýma vodnatýma očkama. Na lysé hlavě se mu odrážely sluneční paprsky, u nosu mu rostl hustý knírek a kolem velkého břicha měl ovázanou umaštěnou zástěru.

Dobrý den, milý pane. Jsem Bob špuntík a vítám vás a vaši kočku ve svém hostinci, přivítal je přívětivě.

Kočkoroh Ne kočka prsknul okamžitě Snížek.

, pardon, omluvil se ihned hostinský, ale zářivý úsměv mu ze rtů nezmizel.

A co to bude Oběd už bohužel nemáme, podáváme ho jen do půl druhé, a už je po třetí hodině. Ale můžu vám nabídnout něco jiného.

Nic si nedáme, díky. Jen sklenici vody, objednal stroze Veragin.

A sklenici mléka dodal Snížek.

Jak poroučíte, vážený pane, zubil se hostinský a odcupital dovnitř. A vzápětí muži u vedlejšího stolu vstali a jeden z nich, s mastnými vlasy a rozepnutou, politou košilí, křikl na Veragina: Hej Ty tam Sundej si tu kápi a řekni, co jsi zač

Veragin se na ně ani nepodíval a jen otráveně odpověděl: Nemám proč ji sundávat. Starej se o své.

Cos to řek Tak poslyš, mladej, my tady nemáme rádi takový divný chlápky, jako seš ty Jasný Tak bys měl asi vypadnout

Půjdu, až se mi bude chtít, odbyl chlapíka Veragin.

Možná bys ho neměl moc rozčilovat, Veragine, šeptal vyděšeně Snížek.

Tak tohle už je vrchol rozkřikl se druhý muž s hustým srostlým obočím a kulatými růžovými tvářemi a sápal se k Veraginovi. Sotva se držel na nohou, jak byl opilý, a ostatní dva na tom byli stejně.

Takhle s náma mluvit nebudeš zachraptěl a chytil Veragina za rameno. Veragin ho však odstrčil a prudce vstal. Rukou okamžitě sjel na rukoje meče. Byl už dost naštvaný a v očích se mu nebezpečně zablesklo, ale i tak vypadal pořád zcela klidně.

Nic proti vám nemám, ale jestli nepřestanete, bez úhony se domů nevrátíte.

Chachacha A co bys nám asi tak mohl udělat Jsme tři a ty jeden posmíval se třetí, nejvyšší muž s pihovatým obličejem a opuchlýma zarudlýma očima.

Veragin vytasil meč a ledovým hlasem prohlásil: Mohl bych vás všechny rozpárat jedním máchnutím meče, ale můžu to udělat i bez něj.

Muže při pohledu na lesklé ostří přešel smích a zůstali na něj jen tupě civět.

Hahá To čumíte, co Oslové chechtal se Snížek.

Vtom po pěšině vedle hostince příklusalo pět koní s jezdci. Elfové už neměli na hlavách kápě. Vpředu na běloušovi seděl Eleas a vedle něj, na plavákovi, princ Falien. “ a nimi na vraníkovi jela Aranis a na plavákovi s černou hřívou avril, která v ruce držela otěže ještě jednoho koně pro Veragina.

“astavili a Aranis na Veragina zavolala: Tak poj Jedeme

Opilci jen zírali s otevřenou pusou, nebyli si jistí, zda opravdu vidí elfy, nebo zda je to jen výplod jejich opilosti. Veragin ještě jednou všechny tři opilce probodl chladným pohledem, zasunul meč zpátky do pochvy, přeskočil malý plot, a vyběhl přímo ke svým společníkům. Snížek se valil za ním, ovšem plot raději podlezl. To už ale Veragin vyskočil na tmavě hnědého koně, který sebou začal trochu škubat, a zatahl za otěže.

Je trochu neposlušný, ale dá se zkrotit Nebo myslíš, že je to na tebe příliš křikl na Veragina Falien s nezastíranou škodolibostí. Ale Veragin se nedal.

Nevím, jak jsi přišel na to, že je neposlušný Mně přijde jako beránek

Falien na to raději nic neřekl a jen zvolal: Hyjé A koně se dali do klusu.

PRVNÍ KRÁL

Opět projížděli Kelonským lesem, ale te už nejspíš naposled. Jeli po udusané pěšině a vnímali vůni suchého dřeva. Sem tam míjeli nějakou skálu nebo malý rybníček s napa-daným listím. Přes cestu byl spadlý dlouhý kmen s oloupanou kůrou, takže ho koně museli přeskočit. Snížek, který jel s Veraginem na jeho hřebci, při tom skoku leknutím vyjel a málem spadl na zem.

Aranis jela na Adalasovi až vza-du na konci skupiny a Veragin se svým koněm klusal vedle ní. Dlouho si povídali a dobře si rozuměli. Aranis vyprávěla Veraginovi o elfech, o zemi za mořem a také o jed-norožcích.

Skoro všechna kouzelná stvoření žijící tady, žijí i u nás. Vždy odtam-tud také pocházejí. Jen jednorozci žijí pouze zde, v ilandgarii. Jsou to ta nejčistší stvoření světa. Jsou nevinní a neznají nic než dobro, lásku a mír. Svou obrovskou moc nedokážou použít ani na svou obranu a mohou ji využívat jen tehdy, když jsou všichni pohromadě. Také jejich roh má kou-zelnou moc. Dokáže léčit, vysvětlovala Aranis nadšeně Veraginovi.

Dokážou léčit To znamená, že až najdeme toho ztraceného jed-norožce, bude nás moct uzdravit, kdykoli bude třeba zajímal se Ve-ragin.

Ne, tenhle to bohužel nedokáže. Jednorozci mají schopnost léčit až ve věku deseti let. Tomu našemu je zatím jen sedm.

A jsou nesmrtelní Stejně jako vy vyptával se dál se zájmem Veragin.

To ano, jednorozci jsou nesmrtelní, ale elfové ne, odpověděla s úsměvem Aranis.

Jak to podivil se Veragin. Já myslel, že elfové žijí věčně

Ano, tyto pověry vznikly, protože se elfové dožívají velice vysokého věku. Žijeme i více než pět tisíc let. Proto se začalo říkat, že jsme nesmrtelní. Ale my stářím umíráme, jen stárneme mnohem pomaleji, než kterýkoli jiný tvor na tomto světě, vysvětlovala chlapci Aranis.

A jsme stejně tak zranitelní, jako všechny živé bytosti. A jednorožci také. “braně dokážou zabít jednorožce i nás. V boji můžeme zemřít jako každý.

Jednorožci ale na rozdíl od nás stářím nikdy nezemřou. Pokud jsou pohromadě v zemi dobra Etelwen, nic jim nehrozí a žijí na věky. Ale jinak je možné je zabít stejně jako lidi, elfy, víly, trpaslíky, skřítky, zvířata a kouzelné bytosti. Jejich nesmrtelnost zkrátka spočívá v tom, že neumírají stářím a žijí na věky. Ale v boji zemřít mohou.

Takže tohle je nesmrtelnost. Nikdy nezestárnout. Jednorožci jsou prostě pořád mladí, ujas oval si Veragin.

Ne tak úplně, zavrtila hlavou Aranis.

58

Jednorožci stárnou, ale nikdy nedojdou do stadia, kdy je čeká smrt. Jsou na tomto světě stále, i když jsou staří třeba třicet tisíc let. Dokud nebude dobro navždy narušeno a jednorožci všichni do jednoho vyvražděni, budou se prohánět po této zemi napořád a dobro nikdy nezanikne.

A co když se třeba přemnoží? Když nikdy neumírají, ale přitom se mohou rozmnožovat, zajímalo Veragina.

To se nestane, ubezpečila ho Aranis.

Mezi jednorožci je jen jedna jediná klisna a té se rodí hříbě jednou za sto let. Což se před šesti lety stalo – narodilo se jí hříbě, které se právě chystáme najít. Další hříbě se narodí zase až za dlouhých devadesát čtyři let.

To je úžasné, jak to má příroda všechno promyšlené a zařízené zasl Veragin a odhodil si pramen vlasů z čela.

To tedy je, přisvědčila obdivně Aranis.

Příroda je mocná a vynalézavá a ke všem a všemu spravedlivá. To ona je opravdovým pánem a vládcem světa.

A elfové? Když umíráte po pěti tisíci letech a děti se vám rodí

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.